

HİKMET
KIVILCIMLI

TÜRKİYE'DE
SINIFLAR
ve
POLİTİKA

DERLENİŞ

YAYINLARI

Hikmet Kıvılcımlı Türkiye'de Sınıflar ve Politika

Birinci Baskı
Mayıs 1993

Hikmet Kıvılcımlı

Türkiye’de Sınıflar ve Politika

Türkiye'de sosyal sınıf ilişkileri ve onlardan çıkan siyasi parti karakterleri bir sıra özellikler taşır. Bunların en belli başlı olanlarını daha çok teorik bakımdan kısaca ele almaya çalışalım.

A- TÜRKİYE'NİN

SOSYAL SINIF GERÇEKLİĞİ:

FİNANS-KAPİTAL-DEVRİMCİ GÜÇLER:

Türkiye Batı'dan en az yüzyıl GERİ bir ülkedir. Bu durumuyla "ÜÇÜNCÜ DÜNYA" denilen geri kalmış, sömürge ülkeler gibi ezilip soyulan milletler arasındadır.

Türkiye gözü kapalı ve baştankara denilebilecek bir "BATILILAŞMAK" yoluna sokuldu. O hevesle memleketin varı yoğu "DEVLETÇİLİK" adı verilen kapitalizmin en hoyrat biçimi altında toplandı. Bu devletçiliğin, yani devlet kapitalizminin birinci sloganı: "Millet yiyemesin sen ye" anlamına geliyordu.

Devletçiliğimiz o egemen karakteriyle bütün ülkenin yeraltı, yerüstü, insan ve hayvan, bütün zenginliklerini toptan "ÖZEL SERMAYE"ye peşkeş çekti. Özel sermaye bu sayede memleketi "EMPERYALİST DÜNYA" denilen ileri kapitalist ülkelerin İHTİYAT KUVVETİ durumuna soktu.

Bu şartlar altında toplumumuzun özel karakteri en büyük çelişkilerle yüklüdür. Türkiye TABANINDA yarı-sömürgeci. Bu karakteriyle bütün millet ANTI-EMPERYALİST-ANTI-FE-ODAL olmak zorundadır. Buna karşılık, Türkiye TAVANINDA (NATO'lar, CENTO'lar, SEATO'lar ile; Avrupa Ekonomik Birliği, Avrupa Parlamentoculuğu, Ortak Pazar ve benzeri kurullarla) Emperyalizm katında en geniş işbirliklerine katılmıştır. Vatanın ve milletin alinyazısını uluslararası Finans-Kapitalin dümen suyuna bağlamıştır. O karakteriyle de, egemen düşünce ve davranışlarda nerede ise YARI-EMPERYALİST YARI ANTI-SOSYALİST eğilim taşır.

Türkiye'de ekonomik veya sosyal, politik veya kültürel herhangi bir mesele ele alınırsa, bu objektif çelişkili durum karşımıza dikilir. İster DEMOKRASİ, ister ANAYASA, ister SOSYAL POLİTİKA, ister SOSYAL ADALET, ister SİYASİ PARTİLER konu edilirken, o büyük çelişkiyi gözden kaçıramayız. Bütün değerlendirmelerimizde o derin çelişki ve çatışmayı bir an unuttuk mu, en iflah olmaz yanımlara düşebiliriz. Ve en haykıran SAÇMALAMALARI, en karşı konulmaz HAKİKATLER gibi savunmaktan kurtulamayız.

Bugün Türkiye'nin Büyük Millet Meclisi'ne girmiş SİYASİ PARTİLER arası tartışmalar o ana çelişkinin bunalımı altındadır. Geniş halk yığınları içinde yüzüstü bırakılmış SOSYAL PROB-LEMLER'in tartışılmalarında aynı bunalım ağır basar. Herkes gerek düşünürken, gerekse davranırken, kıldan ince, kılıçtan keskin bir sırat köprüsü üstünde yürür gibidir. Herkesi bu güç duruma sokan temelli neden, Türkiye'nin yukarıda değdiğimiz ekonomik, sosyal ve politik en yaman çelişkisidir.

Türkiye'de iki güç var:

1- ULUSLARARASI FİNANS-KAPİTAL'in şartsız kayıtsız ve yüzde yüz yabancı sermayesi emrine girmiş bulunan YERLİ TÜRKİYE FİNANS-KAPİTAL ŞUBESİ;

2- Bütün GERİ KALMIŞ Üçüncü Dünya adlı ülkelerde olduğu gibi, hiç de üçüncü dünya olmayan, çünkü şartsız kayıtsız Finans-Kapital'e karşı ve YÜZDE YÜZ YERLİ HALKÇI olmak zorunda bulunan DEVRİMCİ GÜÇLER...

TÜRKİYE FİNANS-KAPİTALİ'nin başlıca KUVVETLERİ nelerdir?

1- Kendi içinde olağanüstü BİRLEŞİK ve TEŞKİLATLI bulunuşu;

2- Geniş halk yığınları içinde olağanüstü DEMAGOJİYİ ve ÇOĞUNLUĞU sağlayışı...

Türkiye Finans-Kapitalinin bu iki başarısı birbirini bütünleyip daha büyük kuvvetlere yol açıyor.

TÜRKİYE DEVRİMCİ GÜÇLERİ'nin başlıca ZAAFLARI nelerdir?

1- Kendi içlerinde olağanüstü DAĞINIK ve TEŞKİLATSIZ bulunuşları;

2- Geniş halk yığınları içinde olağanüstü BECERİKSİZ ve AZINLIKTA kalışları...

Bu başarısızlıklar birbirinden çıkıp birbirini kovalayarak büsbütün daha büyük GÜÇLÜKLERE doğru sürükleniyor.

Gerçeklik budur. Türkiyemizin bu gerçekliği en büyük çelişmesini yaratıyor. Halkın en büyük DOSTU olan devrimci güçlere halk, DÜŞMAN gözüyle bakıyor. Halkın en büyük SÖMÜRÜCÜSÜ olan Finans-Kapital güçlerine halk, KORUYUCU gözüyle bakıyor. İster beğenelim, ister beğenmeyelim, ister inanalım, ister inanmayalım, gerçekliğin olaycası budur.

O yavuz çelişkinin çözümü nasıl yapılabilir?

B- TÜRKİYE'DE

FİNANS-KAPİTAL ZÜMRESİ İLE

KAPİTALİST SINIFININ AYRILIĞI:

FİNANS-KAPİTAL'in olağanüstü teşkilatlılığı ve birleşikliği, onu dokunulmaz ve ikna edilmez bir zırhın içinde savunur. Bu zırhı basit ve skolastik demokratik yollardan gidermek hayal olur. NATO'ya, CENTO'ya, SEATO'ya, Ortak Pazara ve ilh. karşı olmak tutumlarında egemen Finans-Kapital çevrelerini KANDIRMAK (ikna etmek) umulamaz. O yönde gösterilecek her çaba boşuna vakit ve enerji yitirmektir.

Finans-Kapital ne ise odur. O bir avuç adamın su sızmaz teşkilatlı birliğini VATAN yahut MİLLET yararları öne sürülerek gevşetmek olacak iş değildir. Böyle bir işi mantıkla kendiliğinden yürütebilmek düşünülemez. Finans-Kapitalin MİLLETİ: Uluslararası BANKALAR topluluğudur. Finans-Kapitalin VATANI: Emperyalist oligarşinin egemen olduğu "Ruy'i zemin: YERYÜZÜ"dür.

Teşhis yanılıtsına düşmeyelim. Halk çoğunluğunu gerici demagojiye kurban eden mekanizma: Türkiye'deki sosyal sınıf olarak MODERN KAPİTALİST sınıfının bütünü değildir. O sınıf içinden çıkmış, o sınıfın üstüne yükselmiş olarak baskı yapan FİNANS-KAPİTAL zümresidir.

Bizde emperyalizm açısından başlıca sınıf savaşı, bütün kapitalist sınıfı ile halk arasında olmaktan uzaktır. Gerçek sömürü ve baskı bakımından halkı etkisi altında tutan güç, Finans-Kapital zümresi ile o zümrenin yüzde yüz buyruğu altına girmiş bulunan ortakları TEFECİ-BEZİRGAN sınıfıdır. Kodaman ve nüfuzlu-ımtiyazlı bir Finans-Kapital zümresi vardır. Halk ve bütünüyle millet o zümrenin vurgunu ve saltanatı altında ezilmektedir. Yalnız bu ezilişin bilincinden yoksun olan geniş halk yığınları, başka bir tepki bilmediği için, iliklerine dek hoşnutsuz olmakla kalmaktadır.

Türkiye'de öyle kapitalistler vardır ki, bunların yüzlercesi, hatta binlercesi Finans-Kapitalin kendilerini ve memleketi nasıl hiçe sayıp sömürdüğünü, ezdiğini ve soysuzlaştırdığını herkesten iyi bilirler. Bu kapitalistlere insanca yaşamalarını sağlayacak birer "MAAŞ" bağlansa, onlar, sanayi işletmelerini ve ticari girişkinliklerini tökezleye tökezleye sürüklemektense, seve seve millete bağışlamaya hazır dırlar.

Bu kapitalistler içinden çıkmış bir siyasi parti, kapitalist sınıfımızı işçi sınıfımızla tek cephe kurmaya çağırabilir. Böyle bir çağırışı yapan örgütün düşünce ve davranışları BURJUVA SOSYALİZMİ adını alabilir.

C- BURJUVA SOSYALİZMİNİN NEDENLERİ:

19'uncu Yüzyılda da büyük, hatta imtiyazlı sermaye vardı. Onun ağır top ateşi altında; orta ve küçük kapitalistler eziliyordu. O durumun 20'nci Yüzyıldakinden, ekonomik ve sosyal farkları çoktu. Küçüklerin ezilişi, normal kapitalist rekabet kanunlarına göre oluyordu. Ezilen kapitalistlerin önünde kapitalizmden başka çıkar yol yoktu. Sosyalizm, Ütopik ise, bir hayaldi; Bilimcil Sosyalizm idiyse, her babayığidin göze alamayacağı kertede uzak, güç ve işkenceli yoldu. Oluşunda pragmatist olan kapitalist, öyle şeyleri önemseyemezdi.

20'nci Yüzyılda Tekelci Finans-Kapital kodamanları dışında kalan ve "Vahşi" denilen sermaye zümreleri, artık sosyalizmin yaşayan, somut bir gerçeklik haline geldiğini gördüler. Azıcık düşününce, sosyalizmin kaçınılmazlığını anlamazlıktan gelemezlerdi. Finans-Kapital önünde hergün baltalanıp horlandıklarını bilmezlikten gelemezlerdi. Ağalar karşısındaki Orta Köylü ne ise, Tekelci Kapital karşısında "Vahşi" kapitaller o olmuş gibiydiler. Bütün çabaları, ne kendilerine ve ne de millete hayrı dokunmayan, dibi delik boş fıçıyı doldurmak gibi, Danae işkencesine dönmüştü.

Evren bunalımlarında "Vahşi" kapitallerin durumu büsbütün yürekler acısı idi. Hepsinin üstüne tüy diken olay ise, korkunçtan da öte, ölümdü. "Sınıf körlüğü" hangi kertede olursa olsun "ecel'i kaza" başlarında dolaşıyordu. Geri Türkiye'nin en hasta politikacıları bile, bir Emperyalist üs oyunu ile, tüm ülkenin 32 milyon insana mezar olabileceğini her gün az daha acıyla kavıyorlardı. Sosyalizmden başka, hangi çözüm nükleer enerjiyi can alıcı Azrail olmaktan çıkarıp, işitilmedik zenginlikler kaynağı yapabilir? Bu gerçeklik derebeyi afyonu ile uyutulmuş yığınlarca sezilmese bile, kafası işleyen her açığöz "Vahşi" kapitalisti düşündürdü. Çünkü Üçüncü Evren Savaşında, yalnız Mehmetçik, yalnız Memleket değil, "Vahşi" yahut "Medeni" kapitalistlerin de hem kendileri, hem çoluk çocukları Atom Azrailin tırpanından kurtulamayacaktır.

Böyle bir ortamda, kapitalist sınıfımızın büyük çoğunluğunu tutan "Vahşi" kapitalistler, Finans- Kapital çetesinden çıkarca ve durumca olduğu kadar, moralce, ruhça da kopuktur. Ne yazık ki, Finans-Kapitalin zehirli oltasına yakalanmıştır. Bütün halk ve millet gibi sancıya, kana sürüklenmektedir.

Onun için, Türkiye'de "Vahşi" sermaye kümelerini, Tekelci Kapital oligarşisinden iyice ayırmak ve uyarmak olağandır. "Vahşi" kapitalistlerimiz, tatlı canları bakımından, içine düşürüldükleri Finans-Kapital "İĞNELİ FİÇİ" sından kurtulma eğiliminde olmalıdırlar ve olabilirler. Kapitalizmin Cöngül kanunlu balta girmemiş ormanı içinde durumları düzeltilemez. Ancak insancıl SOSYALİZM düzeninde daha tutarlı ve garantili yaşamak vardır. Bu yaşamayı Millet bütünüyle birlikte BİLİNÇ'lerine çıkarmalıdırlar ve çıkarabilirler.

Kapitalistin insancıl yoldan SOSYALİST oluşu, 19'uncu Yüzyıl için pek ütopik idi; 20'nci Yüzyıl için açık Realite olmuştur. Buna en büyük örnek, Uzakdoğu'da her günkü olaylardır. En ileri ülkelerde, kendilerini faşizmin hayvanca satılıkılığına kaptırmamış bulunan yüzbinlerce aydın ve basit kapitalist kişi sahnededir. Bunlar, mistik ayakları yerden kesilmiş nice Battal Gazi çağının küçük burjuvalarından çok daha kararlıca ve sonuçluca sosyalizm yoluna girmektedirler.

D- FİNANS-KAPİTALİN TÜRKİYE ORTAĞI:

Türkiye'de, Finans-Kapital'in, yarımına güvensiz bıraktığı "Vahşi Kapitalist" zümreleri, sosyal ve politik stratejide; Babil çağından kalma ANTİKA TEFECİ – BEZİRGAN sınıfı ile hiç karıştırılmaya gelmez. Burnunun ucunu şalgam diye ısırma ve bindiği dalı her zaman keyif için kesmeye hazır olan Tefeci- Bezirgan sınıfından herşey beklenir. Halk çoğunluğunu bugün hala OY DAVARI biçimine sokan odur. Bu şartlanmış zavallı yığınları tuza koşan kurbanlık koyun saflığıyla Finans-Kapital peşinde sürüleştiren sürükleyen odur. Şehirlerdeki modern "Vahşi" kapitalistler işçilerle karşı karşıyadırlar. Ama Finans-Kapital ile de, az çok gırtlak gırtlığa gelirler. Kasabalarda örümcek ağlarını kurmuş bulunan TEFECİ-BEZİRGAN haciağalar sınıfı tekeli Finans-Kapital sayesinde kendi vurguncu ve soygunculuğunu yürütmekte ve halka soluk aldırılmamakta çıkarlıdır.

Taşranın Tefeci-Bezirgan sınıfı, çünkü bugünkü acemi çaylak sömürgeci değildir. Binlerce yıllar tortulaşmış ve milletin ciğerine iligine işlemiş GERİCİLİĞİN en ağır değirmen taşıdır. Bu sınıf Türkiye KÖYLERİNİ Sümerler çağından beri SÖMÜRGE'leştirmiştir. Türkiye köylülerimizi dünya yüzüne çıkartmayan "Köy Enstitüsü" kadar basit modern tekniğe ve kültüre bile kavuşturmayan ve her gün biraz daha halkımızı hep öbür dünyaya, "AHİRETE" ısmarlayan yolsuz güç, Tefeci-Bezirgan sınıfıdır. Bu sınıf köydeki kentteki mutlak ve zalim ve müstebit SOYGUNUNU ve ETKİSİNİ yürütmek için gerekli en şeytanca domuzuna yolları yüzyıllar boyu, baba mirası olarak benimsemiş ve büyük bir bilinçle uygulamıştır, uygulamaktadır da.

Demokrat Parti gibi Türkiye yığınları için anlaşılmaz yabancı bir terimi yüzde yüz öztürkçe "DEMİR-KIR-AT" biçiminde somutlaştırıp popülerize eden ve en ücra köylere dek dev petrol şirketlerinin benzin istasyonları ile sokan sınıf odur. 27 Mayıs ihtilaline rağmen Anayasa'nın ve Siyasi Partiler Kanunu'nun açık yasakları oportada durduğu halde, "Demir-kır-at" sembolünü pervasızca Adalet Partisi'ne mal eden ve AP şubeleri önüne kızıl neonlu, tek ayağı kalkık ak atlar olarak dizen odur. DP'nin açtığı, AP'nin geliştirdiği büyük Finans-Kapital kumarında en hırslı, en kinli ve en ateşli taşra oyuncularını kasaba tefecileri, eşrafları, ayanları denilen vurgunculardır.

Türkiye Finans-Kapitalistlerinin sayıları parmakla sayılacak kadar azdır. Bu azlık vaktiyle (1945'lerde) Amerikan telkini ve baskısı altında çok partililiğe geçilirken, sırf sayısı yüzünden küçümsenmiş ve önemsenmemişti. Hala da Türkiye'nin hatta sol düşünür ve sosyalist iktisatçı geçinir kişilerinde ve çevrelerinde "YOK" sanılacak kadar kendisini kamufle etmeyi bilmiştir. Bu "yokculara" o zamanki CHP'yi salık verebiliriz. CHP uluları kendi kanatları altında üreyip türemiş Finans-Kapital palazlarını gülünç derecede azınlıkta ve Bayar ile Menderes kertesinde "Başbozuk" gördükleri için önemsememişlerdi. Tersine, okşayıp şımartarak, valisine, polisine öğüt ve garanti vererek, başa güneşe itmışlerdi.

Ne var ki, kazın ayağı o azlık Finans-Kapital plutokratlarında değildi. Onların dünya ölçüsünde uluslararası Finans-Kapital şebekeleri ve birlikleri vardı. Ankara'nın "DEVLETÇİĞİ" onlar için yaratılmıştır. Herhangi bir devlet dairesinde beklediği yağlı tahsisatı koparamayan, yahut gecikmiş sayan her yerli ve yabancı Finans-Kapitalist, hemen tırnağı sökülmişçe bir çığlık koparır ve kopan yaygara bütün emperyalist metropollarında (Paris, Berlin, Londra, Vaşington'un "yetkili" çevrelerinde) top patlamışça yankılar sökün ettirir.

O yüzden, Türkiye'nin bir avuç Finans-Kapitalisti: Herkese, hele biraz sivrilmiş veya sivriltilmiş büyük "Devletlü" larımıza, bütün bir dünya kalabalığı imiş gibi görünürler. Ancak bu görünüşün ardında gölgesi hiç yitmeyen ve bitmeyen az çok gerçek yerli bir kabus vardır. Bu kabus devletçiliğimizin bütün subaşlarını şu veya bu fırsatla kesmiş etkili Tefeci-Bezirgan

hacığa, eşrafayanın ta kendisidir. Onlar döllerini Türkiye'de ve gerekirse emperyalist anayurtlarında her türlü "Yüksek Tahsil" diplomalarıyla silahlandırıp Türkiye ekonomi ve politikasının köşe başlarını kestirtmişlerdir. Kendi döllerini yetiştirmezse, anahtar noktalara çıkmış başka Türkiye burjuva aydınlarını kendilerine damat, bacanak, kayınbirader, enişte yaparak, kendi ağları içine en dişi metodlarla çekmeyi ve orada hazmetmeyi anadan doğma bilirler. Türkiye'de Finans-Kapital egemenliğinin bütün Anadolu'yu ve Rumeli'yi canevinden sarmış geniş yerli mekanizması bu korkunç ve tecrübeli, sinsi ve atak Tefeci-Bezirgan taşra, eşrafayan ve hacığalarıdır.

İşte bu Finans-Kapital ortağı Tefeci-Bezirgan sermaye sayesinde ki, Türkiye'ye yabancı bir kanserin metastaz hücresi gibi sokulup yayılan Finans-Kapitalizm kendini sosyal bir tabana oturmuş saymaktadır. Gene o sayede dünyanın en kozmopolit uluslararası "Kurşuni Efendi Hazretleri" olan ve hiçbir vatan ve millet sınırını kendi hisse senetleri ve şirket buyruğuları üstünde tanımayan Finans-Kapitalizm, Türkiye'de kendisinden beklenmedik bir "VATANSEVERLİK" ve sözde "MİLLİYETÇİLİK" spekülasyonlarını ve provokasyonlarını parti teşkilatları, gençlik komandoları biçiminde teşkilatlandırıp dayatabilir. Bu dayatma ile hatta en akli başında geçinen, en sınıgılı ulu "DEVLETÇİLERİMİZ" in bile dirençlerini yıprata yıprata kırar geçirir.

Türkiye'de "kozmpolit" olma bakımından Finans Kapitale tıpatıp uygun ve çarkla dişli gibi içiçe gelen tek bilinçli ve kasıtlı sosyal sınıf Tefeci-Bezirgan sınıfıdır. Çünkü bu sınıf oldu olasıya modern "MİLLET" karakterini bilmemiş ve tanımamıştır. İlk Mekke ve Medine kentlerinden beri Antika Toplumun kutsal "ÜMMET" düzeyini yaşamaktadır. Ümmetçiliği aşamadığı için, kendiliğinden "VATANSIZ" ve "MİLLETSİZ" olan Tefeci-Bezirgan sınıfı, ister istemez 1300 yıllık Hilafet ve Saltanat düşkünlüğüne bağlıdır. Saltanatı kendi toprağının devletçiliğinde bulamadığı gün, Finans-Kapitalin uluslararası yapısına giren yerli şubesini başına taç etmekte sakınca bulmaz. O zaman gözünü kırpmaksızın bütün kasaba eşraf ve agavatını Türkiye devrimci güçlerine karşı, Sen Bartelmi katliamlarına taş çıkartan, kana susamış eğilimiyle Haçlılar Seferi açmış durumda buluruz.

Bu durum, Türkiye'de hayli sol ve sosyalist edebiyatı, kitaplarda okutulmuş, millete "turist bakışlı" kimseleri şaşırtmaktadır. Bu kimseler formüllerini biraz gözü kapalı ezberledikleri bir MODERN KAPİTALİST SINIF" önünde bulunuyormuş izlenimine aldanırlar. Bir avuç Finans-Kapitalist ile ülke düzeyine yaygın fakat yeri geçmiş çağlarda duran Tefeci-Bezirgan sınıfının kaynaşması bu izlenimi "Hafız-ı Kapital" olanları kolayca aldatabilir. Aldanılmamalıdır.

E- İŞÇİ SINIFI İÇİNDE BURJUVA NÜFUZU

Doğuş çağında ilerici kapitalizm her zaman Tefeci-Bezirgan sınıfıyla taban tabana zıt ve düşmandı. Bu bakımdan Türkiye'nin henüz Doğuş çağını yaşayan modern kapitalistleri durumundaki "VAHŞİ" kapitalistler sınıfı ile tekelci Finans-Kapital arasında olduğu gibi, Antika Tefeci-Bezirgan sınıfına karşı da bir zıtlık ve düşmanlık bulunması teorice ve pratikçe yadırganamaz. O çelişki ve çatışkılarla "Vahşi" kapitalist sınıfının Türkiye'de hatırı sayılan bir BURJUVA SOSYALİZMİ'ne eğilim göstereceği anlaşılabilir şey değildir. Bu eğilimi su yüzüne çıkaran bir çok düşünce ve davranışlar Türkiye'de ekonomi, politika ve kültür gösterileri, günlük akar olaylar durumuna girmiştir.

Olay ve ilişkilerin en tipik örneğini son seçim kampanyalarında gördük. Türkiye İşçi Partisi'nin seçim toplantıları yalnız düşman sağ basının alay konusu olmakla kalsaydı ne iyi! Dost sol yayımlar da işin hayli paradoks yanını epey acınarak not etmekten geri kalmadı.

Yanyana propaganda yapan iki parti gözleniyor. AP toplantısı hep "eli nasırlı" denilen başı kasketli ayağı çarıklı, yahut lastik pabuçlu külüstür "ayaktakımı" yurttaşlarla doludur. TİP toplantısına katılanlar, az çok cici fiyango giyinmiş, kıravatlı, iskarpinli yurttaşlardır. Türkiye'de "HALK": Herkesin bildiği gibi, yamalı zügürt yoksullar topluluğudur. Yoksul halk bugün, henüz AP'nin çevresinde, TİP'in dilinde dolaşmaktadır. Giyinik efendi takımı, halktan çok TİP'i desteklemektedir. En son tahminlere göre TİP'in aldığı 300 bin oyda modern burjuva nüfusumuzun payı herkesçe büyük görünüyor. Bu olay bize neyi gösteriyor?

Bu olay Türkiye'de "Vahşi" kapitalistler sınıfının alinyazısını sosyalizmde yoklamıya başladığını sezdiriyor. Vele ki, "denize düşenin yılanı sarılması" da sayılsa, Türkiye'nin "Vahşi" kapitalistleri, Türkiye İşçi Partisi'ne sempati duymuşlardır. Türkiye'de İşçi Partisi görülmedik toleransla karşılanmıştır. Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne 15 milletvekili ve bir senatör yollamıştır. Bu ve benzeri olaylar iki yönden birbirine zıt, olumlu olumsuz yorumlara kapı açabilir.

Olumsuz yorum bellidir: Finans-Kapital sosyalizmi soysuzlaştırmak için güler yüz gösterir. Olumlu yanı şudur: "Vahşi" kapital yaşantısında tedirgin olduğu için sosyalizme sıcak bakışlarını çevirir.

İngiltere'de 20'nci yüzyıl ile birlikte, 19'uncu yüzyılın LİBERAL adı verilen serbest rekabetçi BURJUVA partisi silindi. Hemen bütün LİBERALİZM yanlılar ve Liberal eğilimliler "LABOUR: İŞÇİ" partisine aktılar. Büyük klasik kapitalist ülkelerinde görülen bu olay, Türkiye içinde kendi şartlarına göre geçerlidir. Ne denli geri olursa olsun, küçük ve derebeyi artığı kapitalist ülkelerden biri olan Türkiye için, bu sosyal gerçeklik yerindedir, normaldir. Teori ve pratik bakımdan şaşacak yan yoktur. Olay, imtiyazlı Finans-Kapitalizmin kendi yarattığı sömürü ve baskı sisteminden ve her gün biraz daha arttırıp azdırdığı insanlık ölçüsündeki ölüm tehlikesinden doğmuştur. Bundan dolayı özellikle Türkiye'de işçi sınıfı ve İşçi Partisi içine burjuva nüfuzunun işlemiş bulunması kimsenin saçını başını yolmasını gerektirmese gerektir.

Hiç kimseyi suçlamak akıldan geçmez. Sırf olanları olduğu gibi görmek için, içerlemeden ve darılmadan Türkiye İşçi Partisi'ni gözönüne getirelim. TİP'in en alımlı sempatisanı olan dergiler, TİP kurucuları içinde kaç tane CIA yahut gizli polis ajanı saydılar. Bunlar yalan değildi. Doğrusu belki de gösterildiğinden daha yaygındı. Yalnız bütün bu doğrular TİP olayını izah etmekte yeterlice kullanılamazdı. O gibi gerçeklikler: "TEKELCİ FİNANS-KAPİTALİN SOSYALİZMİ SOYSUZLAŞTIRMA GİRİŞKİNLİKLERİ" idi. Bu, madalyanın ters yanındır; işin burjuva sınıftan gelme OLUMSUZ yanındır.

Burjuva sınıftan İşçi Partisi'ne doğru gelen düz ve OLUMLU etkiler de vardır. Ve bunlar daha az ağır basmamışlardır. TİP'in ilk kurucuları Türkiye'nin -kediye göre budu-"ARİSTOKRAT İŞÇİ" zümresidir. Böyle oldukları kimsenin durumlarını inkar edemeyeceği SENDİKACILAR'dan anlaşılır. Bu sendikacılardan hiçbirisini: TİP'i kurmak gibi olumlu eylemlerinde küçümsemek , hele kötölemek doğru olamaz.

Ne var ki, doğrunun kendisi kimseyi incitmemelidir. Klasik bilimcil sosyalizme göre: ARİSTOKRAT İŞÇİ zümresi her yerde, her zaman, işçi sınıfı içinde yaratılmış bir BURJUVA KOLU sayılır.

Emperyalizm dünyadan çapul ettiği AŞIRI KAR'dan bir bölümünü ayırır. Bununla metropolündeki işçi sınıfı içinden kendisine ACENTE-DAYANAK olmasını beklediği bir aristokrat işçi zümresi yaratmıştır. Aristokrat işçiler her zaman işçi sınıfı içinde burjuvazinin "NÜFUZU"nu ayakta tutmağa yararlar.

Tekrar edelim. Bu klasik karakteristiği Türkiye'de hiç kimseye taş atmış olmak için anmıyoruz. Yadırgamıyoruz da. TİP kurucuları aristokrat (asilzade) işçiler olarak ve böyledirler diye, Türkiye'de onların bir İşçi Partisi kurmalarına karşı mı çıkılacaktır? Hayır. Böyle bir mantık Medrese softa kafalılığının dikalası olur. Ayrıca da bir çok yanılmalara, boş ve Finans-Kapitali sevindirici saçma çekişmelere kapı açar. O çeşit Medrese çatışmalarının gereksizliğini ve saçmalığını başlıca iki neden ortaya çıkarır:

BİRİNCİ NEDEN: Yoksul işçiler ekmek derdinden başlarını kaşımaya vakit bulamazlar. O sırada iyi dilekli ve geleceklerini daha iyi seçen aristokrat işçilerin kendi yoğurt yeyişleriyle sınıf teşkilatlarına doğru gitmeleri tarihçil bir kaçınılmazlıktır. Özellikle Türkiye gibi geri ülkelerin sosyal yaşantısı için bu kaçınılmazlığı bilince çıkarmak en olumlu davranışlardandır.

İKİNCİ NEDEN: Türkiye klasik Batı emperyalizminin metropolü değildir. Finans-Kapital altında bir yeni-sömürge ülkedir. Bizim kapitalist sınıfımızın "Vahşi" çoğunluğu şöyle dursun, Finans-Kapitalist kodaman azınlığı bile, henüz sadaka ile yani dış yardımlarla "yapma besli" ile yaşar. Kendisi "mühtacı himmet bir dede" dir. Öylesine cılız ve verimli sömürgelerden yahut dünya pazarlarından yoksul kalmış bir yerli milli Finans-Kapital zümresi; İngiltere'deki, Amerika'daki kadar kalın, besili, oturaklı ve etkili bir aristokrat işçi zümresi yaratamaz.

Bütün bu ve benzer daha birçok bakımlardan, Türkiye'de aristokrat işçilerin ekonomik ve siyasi sınıf örgütleri kurmaları olağandır. Korkulacak bir olay gözüyle fazla kuşkuya alınmamalıdır. Önünde sonunda sosyal sınıf determinizmi kendi yörüngesini ve yatağını bulmakta gecikmeyecektir. Yeter ki o açıdan insanlarımız özeleştirmeden ürkmeyinler ve yığınlara yaklaşmaktan çekinmesinler. Netekim son TİP olayları birçok şeyler ispatlamıştır.

Sendikacıların kurduğu Türkiye İşçi Partisi'ne, ikinci "KAN VERME" olayı aydınlardan geldi. Daha doğrusu bir bölük aydınlar özel çağrılar ve özerk törenlerle kurulu İşçi Partisi'ne sokuldular. Burada da olumlu ve olumsuz etki-tepkiler kaçınılmaz şeylerdir. Örneğin sendikacı kurucular arasında CIA veya gizli polis ajanları çıkar da, sonradan çağrılıp getirilen veya kendiliğinden gelen ve gönderilen aydınlar arasında öyleleri bulunamaz mı?

Tekrar edelim. Konumuz bu değildir. "Öyleleri" bulunsun, yahut bulunmasın; İşçi Partisi'ne yapılan aydın transfüzyonu (kan nakli) nedir?

Aydınların büyük çoğunluğuna, hatta hepsine, Batı'da kestirme olarak "BURJUVA AYDINLARI" denir. Aydınların kimisi gerçekten burjuvanın domuzudurlar. Kimileri orta halli aydınlardır. Kimi aydınlar KÜÇÜKBURJUVA'dırlar. Bu tabakaların basamak ayırtlarına pek bakılmaz. Topu birden "BURJUVA AYDINI" sayılırlar. Çünkü GEÇİM yolları ile KÜLTÜR dağarcıkları BURJUVACA'dır.

Türkiye'nin birçokları arasında bir orijinalliği de: "KARMA"lığıdır. Ekonomimiz gibi toplumumuz da karmadır: Yarı Derebeği bir kapitalizm içindeyiz. Bu ortamda aydınlarımız da "KARMA"lıktan kurtulamazlar. Düpedüz ve yalınkat, safkan, temiz "BURJUVA AYDINI" değildirler. Yarı derebeği ARTIĞI, yarı burjuva AŞILAMASI aydınlarımız vardır. Bunlardan kimilerine aristokrat işçi gibi "ARİSTOKRAT AYDIN", kimilerine de sadece "BURJUVA AYDINI" diyebiliriz.

Ancak en doğrusu bizim her aydınımızda eğilim ve kafa yapısı bakımından aristokrat artığı bir başın üstüne geçirilmiş, sonradan edinme burjuva perukası takılıdır. Bütünüyle aydın tabakalarımız bu genel melez karakteri taşırlar. Öyle olunca, aydınlar içinden işçi sınıfı hareketine veya TİP'e "KAN VE CAN" vermeye koşan aydınlarımızın o karma karakterden yüzde yüz uzak ve saf kalabilecekleri olağan sayılamaz. Her kişimiz gibi sol ve sosyalist aydınlarımız da: insanüstü, toplumüstü, Türkiyeüstü olamazlardı.

Ve aydınlar işçi hareketine girerken burjuva aydınlıklarından pek çok şeyleri oraya götürmüşler ve götüreceklerdir. Buna işçi sınıfı içinde burjuva nüfuzu denir. Bu nüfuzun sosyalizm düşünce ve davranışlarına etkisi "BURJUVA SOSYALİZMİ" adını alır.

F- ORİJİNAL BİR SOSYAL POLİTİKA:

Türkiye'de TİP'i bir KÜÇÜKBURJUVA partisi saymak doğru değildir. TİP'i bir BURJUVA partisi saymak da tamamiyle doğru değildir. Ancak BURJUVA SOSYALİZMİ ile etkilendiği ölçüde TİP'i bir İŞÇİ PARTİSİ saymamak da doğru değildir. Öyle ise TİP'in sosyal sınıf karakteri nedir?

AYDINLIK (Ocak 1969) dergisinde çıkan, Doğu Perinçek'in güzel bir dikkat ve sabırla yaptığı değerli istatistik araştırması çok ilginçtir. Bu istatistiklerde üyelerin yarıya yakın(5646) sayısı "PROLETER" sayılıyor. Verilen somut bilgiden bizim çıkarabildiğimiz sonuca göre ise: TİP'in içinde gerçekten modern proleter sayısı 10 üyeden ancak iki üye tutar. Geri kalan 8 üyeden 1'i aydın, 7' si yarı-proleter-yoksul köylü (4 üye) ile esnaf ve burjuvalar (3 üye) dir.

Türkiye İşçi Partisi'nin üye yapısı henüz beklenen netliğe kavuşmuş sayılamaz. Çıkarılan sonuçlar da tartışmaya değer. Yalnız güdücü kadrolar üzerine edinilen izlenimler apaçıktır. Bu kadroların hiç değilse etken elemanları, tıpkı "AMERİKAN KOMÜNİST PARTİSİ" gibi, hep varlıklı avukatlar, doktorlar, eczacılar ve benzerleridirler. Bunlar halleri vakitleri (yani siyasetle uğraşacak vakitleri ve nakitleri) bulunan, girişkin "LİBERAL" kişilerdir. Son zamanlarda "Hürriyetçi: liberal" bir sosyalizmin teorileştirilmek istenmesi tesadüf sayılamaz. TİP'e biraz da "tepeden inme" güdücü olarak giren bu kişiler, çok defa büyük merkezlerdeki FİNANS-KAPİTAL zümreleri ile kasabalardaki TEFECİ-BEZİRGAN sınıfının kaynaşmasından doğmuş baskıya karşı isyan ederek TİP'e atlamışlardır.

İsyan: Finans-Kapital diktasına karşıdır. İngiliz Liberalleri gitgide "İşçi Partisi" içine çadır kurmakta ne denli haklı idiyse, Türkiye ilerici aydınları da tıpkı öyle ancak "İşçi Partisi"nin bayrağı altında hoşnutsuzluklarını ve umutlarını gerçekleştirebilirlerdi. O gerçekleştirme sırasında bu yiğitlerin kendilerine özge yoğurt yiyişleri olacaktı. Bu yoğurt yiyiş TİP'in TÜZÜĞÜNDE ve P-ROGRAMINDA, STRATEJİSİNDE ve TAKTİĞİNDE, egemen yöneticilerinin DÜŞÜNCELERİNDE ve DAVRANIŞLARINDA az çok yankılar yapmaktan geri kalmazdı.

Teorice sosyalizmden daha hürriyetçi ve daha demokratik bir düşünce ve davranış olamaz. Çünkü hürriyet ve demokrasi burjuva devrimcileri tarafından halk yığınlarına verilmiş gibi gösterilen sloganlardı. Burjuvazi iktidara gelir gelmez kendi ortaya koyduğu hürriyet ve demokrasi parolalarını çiğnediği için, halk ve işçi sınıfı, hürriyet ve demokrasi için yeni bir ad aradı ve ona sosyalizm dedi. Bu belli iken, yani sosyalizmin kendisi en gerçek hürriyet ve demokrasi demek iken, sosyalizme yeni birşey katıyormuş gibi, bir kısım TİP liderlerinin "Hürriyetçi Sosyalizm" demeleri, onlara karşı çıkan başka bir bölük TİP liderlerinin "Demokratik Sosyalizm" demeleri totoloji olmuştur. Ancak bütün bu yakıştırmalar yukarıda adı geçen "burjuva nüfuzu", kapitalist sınıfının işçi sınıfı içinde etkisi bakımından anlam taşır.

Gene o etki yüzünden, yığın hareketine karşı otomatik denilecek biçimde kuşku ve çekingenlikler belirmiştir. Parti düşünce ve davranışlarında soyut olarak "İŞÇİ, KÖYLÜ, ESNAF" deyimleri yalnız mantık ve söz gelimi olarak önerildi. Uygulamada "HALK" kavramı ağır bastı. O zaman parti eylemlerinde somut (İşçi, Köylü, Esnaf) ilişkileri sentezlemedi. Soyut (Halk) bir çeşit "OY" biçiminde önem kazandı. Tüzüğün bir (53'üncü) maddesinde sırf işçi olanla olmayanı birbirinden ayırmak için, kongrelerde kürsüye çıkarılan ayrı sandıklar, ayrı listeler, ayrı oylamalar ne idi? Bu durumu yaratanların iyi dilekleri parti

içinde işçi sınıfı sosyalizmini somutlaştırmak, elle tutulur hale getirmek idi. Uygulamada ise, görevi işçi sınıfının bilinç sentezini yaratmak ve işçi, küçükburjuva çelişmelerini eritmek olan partiyi, kıyamete dek kaynaşmamış, dolayısıyla çekişen bir ikilik içinde bırakmak sonucu ile karşılaşıldı.

Türkiye'de egemen sınıfların ve partilerin ödlerini koparan bir fobileri vardır: "SOKAK". Burjuva kodamanları bütün ömürleri boyunca yaptıkları en büyük işlere karşılık, en azından bir sokağa adlarını bırakmaktan sonsuz hoşlanırlar. Buna karşılık halkın "Sokak" anlamına gelişi onları sokak allerjisine götürmüştür. Hiç değilse İşçi Partisi Türkiye'de bu "Sokak" fobisini ciddiye almamalıdır. Bununla birlikte "Sokak" fobisinin İşçi Partisine etkisi büyük olmuştur. Parlamento "EVCİĞİ" kimi sosyalistlere devlet kadar, hatta millet kadar geniş ve büyük görünmüştür. O nedenle sokaktan kaçacağız diye, parlamento evciği içine namahremler gibi kapanmak durumu önemsenmiştir. Nerede ise parlamento kürsü olmaktan çıkmış, millet yerine geçer olmuştur.

Teorisiz hareket olamayacağı bilinci haklıdır. Ancak teorinin kaynağı çetin pratik ve otokritiktir. Pratiğe ve özeleştiriyeye sıkı sıkıya bağlı olmayan teori, herşeyden önce teori değildir. Ona rağmen burjuva eğiliminin etkisi, teoriyle pratiği birbirinden kopardığı için, İşçi Partisi içinde her gün yeni ve "BAĞIMSIZ" bir sosyalizm teorisi yaratılmağa girişilmiştir. Bu teoriler pratikten ve otokritikten kopuk kalmıştır. Dolayısıyla de en sonunda en çok bağlanılan sosyalizmden dahi "BAĞIMSIZ" düşmüştür.

Teorik alandan pratiğe, taktiğe ve stratejiye geçilince, işveren sınıfının etkileri daha üzünecek sonuçlar vermiştir. Elbet her siyasi parti Anayasa ve kanun çerçeveleri ile sınırlıdır. Türkiye'nin Finans-Kapital baskısı halktan birçok kanun ve yasa haklarını uygulamada esirgemiştir. Bunu gören İşçi Partisi, karşısındakilere yem olmamak için üyelerini her davranışta kayıtlamıştır. Bu kayıtların birinci nedeni "POLİS KORKUSU" olmuştur. Oysa AP'nin "ALLAH KORKUSU" böyle bir polis korkusundan daha az insanı küçültücü olur. O yüzden İşçi Partisi üyelerinin morali çok aksak kuşkuvar içinde kalmıştır.

Bütün bu ve benzeri başka olaylar hep sosyal sınıf eğiliminin kaçınılmaz yankıları, yani burjuva sosyalizminin etkileridir. Olayların tümü gözönünde tutulunca ortada bir burjuva sosyalizmi kaçınılmaz oluyor. Hem BURJUVA, hem SOSYALİST: Birbirini çeler iki kavramdır. "Burjuva-Proleter" yahut "Proleter-Burjuva" demek gibi bir şey. İlk bakışta mantıksız geliyor. Ancak, Emperyalizm çağında olağandır: Kapitalist sınıfı içinde bir sürü kapitalistlerin "VAHŞİ" sayılıp ard safa itilmeleri ne demektir? Burjuvaların bir çeşit proleterleştirilmeleri demektir.

Kapitalizmin serbest rekabet çağında da, sayısız kapitalistler, rekabet yüzünden ezilerek işçileşirlerdi. "Vahşi" denilen kapitalist, öyle açıkça proleterden başka bir yeni tip Emperyalizm gibi, yeni tip sosyal kategoridir. "Vahşi"ler, işgücü satın alarak sömürürler. Bu kapitalist çıkarlarına rağmen egemen sınıf olma durumlarını Finans-Kapitalistlere kaptırmışlardır. Tarım işçileri köylerde, sosyal dinamiklerine rağmen, "Yarı-proleter" sayılırlar. Şehirlerde yaygın bulunan "Vahşi" kapitalistler de, tıpkı öyle, sosyal etkilerinde "Yarı-burjuva" durumundadırlar. Sanki, çıkarlarıyla BURJUVA'dırlar, durumlarıyla "DEKLASE" (sınıftan edilmiş) bulunurlar.

Böylesine ilişkiler ortamında "Burjuva Sosyalizmi" somut bir anlam kazanır. Burjuva sosyalizminin etkilediği Siyasi Partiler olabilir. Bir Partinin hem İŞÇİ PARTİSİ, hem BURJUVA PARTİSİ oluşu, Aristo mantığınca "saçma" gelebilir. Kişilerin hayalinde uydurulmuş bir yakıştırma değilse, "saçma" değildir. Evren savaşları, krizleriyle bunalmış bir dünyada, hele Türkiye gibi ekonomi ve toplum çelişkileri içinde kıvranan bir ülke, bunaltı ve

girdaplı akımlardan kurtulabilir mi? Bu nedenle Türkiye'de ilerici devrimci kapitalistler olabilir. Sosyalizmde çözüm bulabilirler.

Burjuva bir işe girdimi, o iş daha reel bir öncelik kazanır. Anadan doğma pragmatist ve pratik insan olan kapitalist, pek çok küçük burjuvanın göremediklerini görür, diyemediklerini der. Üç buçuk Amerikan kırması şirkete kul köle olmadıkça; özel sermayesinin de, kişi mülkiyetinin de, en kutsal Vatan, Millet duygularının da sarsıldığını anlamakta gecikmez. Derebeği artığı yığınlar gibi, kıyamete dek göksel kuruntularla geviş getirmeye katlanamaz. Türkiye'de bir sosyalizmin doğmasını, işçi partilerinin kurulmasını, ceberrut Finans-Kapitale karşı bir denge sayabilir.

G- BURJUVA SOSYALİZMİ ve TEORİ PROBLEMİ

Birinci Kuvayimilliyeye Savaşı günlerinde Türkiye'nin YERLİ MİLLİ KAPİTALİST sınıfı şimdikinden bin kere daha azlıktı. Bir yandan yabancı sermaye ajanı momprador burjuvalar, öbür yanda Tefeci-Bezirgan sermayeciler toplumu kısıkvrak bağlamışlardı. Kompradorun kökleri yabancı dünyada, Tefeci-Bezirganın kökleri Antika dünyada idi. Bu iki millet düşmanı sınıf arasında, yerli milli kapital eser halinde iken bile, Ordu gücünü kendisiyle birlikte bulabilmiştir. Modern olmaktan gücünü alan dinamik milli burjuvazi, bugün Türkiye'de Burjuva Sosyalizmine gelmekle yeni bir güç kazanmış olur. Proletarya Sosyalizmi içine çetin problemler sokmuş bulunur. O nedenle, Sosyalizmin teorisine ve pratiğine birçok çelişkiler girer.

TİP içinde kişi veya grup kavgaları gibi görünen çatışmalar, gerçekte, Proletarya Sosyalizmi ile Küçükburjuva ve Burjuva Sosyalizmleri arasında bulunan çelişkilerden kaynak alır. Bu çelişkileri açıklamak, sosyalistler arası kişi ve grup tartışmalarını aydınlatarak, İşçi Partisi'nin güçlenmesine yardım edebilir. O bakımdan, tepede olsun, tabanda olsun, her sosyalist örgüt üyesi açık konuşmaktan korkmamalıdır. Elbet her örgüt gibi TİP de, bir sıra kişilerden ve gruplardan kuruludur. O kişilerle grupları çatışmasız saymak, problemsiz hatta ülküsüz saymak olur. Bilimcil Sosyalizmin, herşeyde olduğu gibi, tartışma ve eleştiride dahi kuralları ve kurulları bellidir. O kurallar içinde problemleri saklamak, çözümsüz bırakmak olur. Bunun sonucu örgütü, birbirini tartarak ve tartıştırarak kaynaşmış üyelerden kurulu canlı bir organizma olmaktan çıkarabilir.

Teori alanında Burjuva Sosyalizmi sağlam temellere dayanmak istiyor. Sosyalizmin bilim temeli Marksizmdir. Burjuva Sosyalizmi "Marksist davranmadıkça etki göstermeyeceğini bir yol daha kavramıştır. Bu durum herkes için ilgi hatta teşekkürle karşılanmağa değer. Çünkü Proletarya Sosyalizmi ile arasında bir "en azından ortaklık; asgari müşterek" doğmuş sayılır.

Burjuva Sosyalizminin başlıca metodu Marksizmi skolastik ve metafizik yoldan ele almaktır. Onun bu eğilimine karşı herşeyden önce, Bilimcil Sosyalizmin diyalektik mantıkla yürüdüğünü açıklamak gerekir. Ancak bu açıklama, falan veya filan kitaptan alınmış pasajlarla değil, somut Türkiye gerçeklikleri içinden verilecek örneklerle yapılmamalıdır. Yoksa, araya görüldüğü gibi, tartışmalar Medrese "cedelciliği"ne ve belki de yersiz kırıncılıklara düşebilir.

Burjuva Sosyalizminin başlıca doktrin kaynağı METAFİZİK SOSYOLOJİLER'dir. Bunlar, Bilimcil Sosyalizm doğdu doğalı, ona karşı çıkarılmış sürüyle teoriler, hipotezler ve ilh.dır. Burjuva Sosyalizmi çok kolayca ve rahatça Proletarya Sosyalizmini "BURJUVA SOSYOLOJİSİ" ile karıştırabilir. Ona karşı Marksizmin, Metafizik Sosyoloji doktrinleriyle kısıtlanamayacağı belirtilmelidir. Ancak bu belirti de gene dünya ve Türkiye gerçekleri içinden seçilmiş somut örneklerle canlandırılmalıdır.

TİP içinde öyle düşünce tezleri ortaya çıktı ki, bunlar dünyanın -son incelemede- en "LİBERAL" doktrinlerinden esinlenmişlerdi. Bu düşüncelere karşı Türkiye'nin gerçeklikleri belirtildiği zaman, kimi kişiler bir suikastle karşılaşmış gibi irkildiler. Suçlamalar patlak verdi. Tartışma ve eleştiri havasının getirdiği en ufak heyecan, çarçabuk kişicil "MAKSAT"lara bağlandı. Dehşetle afaroz edildi. Sanki çok benimsenen "MİLLÎ BAĞIMSIZLIK" diye diye, "SOSYALİZME KARŞI BA-ĞIMSIZLIK" ortaya çıktı.

Bu çeşit tepkileri söz yerinde ise, "TABİİ" göreceğiz. Dünyanın en ileri ülkelerinde dahi, "sosyalist" olsun olmasın, "LİBERALİZM" böyledir. Bir yanda hep ruh, düşünce, san'at özgürlüğü uğruna ölümler göze alınacakmış gibi edebiyatlar yapılır, ötede beğenilmeyen eğilimler bir bahane ile; düşünceye, san'ata, ruha aykırı bulunur ve "SUSUŞ KUMKUMASI" (Sükut konspirasyonu) ile boğulur. Biraz daha gidilirse sınır dışı edilip yasaklanır. Bu kural Türkiye'de başka türlü olamazdı.

Türkiye'de burjuva sosyalizmi, liberalizm kaygısıyla "ANARŞİZMİN BABASI"nı yahut Marksizm'in avortonlarını (düşük revizyonistlerini, reformistlerin oportünistlerini) öğrenmeyi "ÖZGÜR DÜŞÜNCE" şartı olarak ısmarladı. Buna bir şey denilmiyebilirdi. Ancak bu görünüşte burjuva liberalizmi işine gelmeyen düşünceleri, sosyalizm olsalar dahi, Ostrasizm: Sürgün etme, ilişki kesme (Yayınevinin notu) uğrattı. Okuyanı çarpacak şeytanmış gibi taşladı. Bu kertesini artık bilinen basit burjuva liberalizmi bile olmuyordu.

Bu davranışlar sosyalist harekette gerçek teori alanını hayli çoraklaştırdı. Pratiği aydınlıksız bıraktı. Düşünceleri yozlaştırdı. Bir zaman kitap yasağını Finans-Kapitalin diktası çıkarmıştı. Şimdi liberalizm o yasağı "Hürriyetçi Sosyalizm" adına uyguluyordu. Burjuva sosyalizminden arınmış bir PROLETARYA SOSYALİZMİ beklenemezdi. Konu proletarya sosyalizmi ile burjuva sosyalizmi arasındaki kader ortaklığı idi. Bu problemi koymak ve çözüme götürmek proletarya sosyalizmine düşer.

Çarlık Rusyasında olduğu gibi, bugün de burjuva sosyalizmi ile proletarya sosyalizminin bir arada alacakları yol vardır. Bu iki akım daha epeyce süre TİP içinde birbirlerine alışmaya, hatta yardımlaşmaya çağrılı görünüyorlar. Ona göre davranmalı. Ne yağlı kispetle güreş minderinden kaçmalı, ne güreşe sustalı bıçaklı girişmeli. Burjuva sosyalizminin sırtı yere gelinceye dek, sıkı güreşi göze almalıdır. Liberal sosyalistlere elden geldiğince anlatılmağa çalışılmalıdır. Yenilmek ölmek değildir. Belki tersine: "Galip sayılır bu yolda mağlup!" Son olağanüstü TİP kongresi bu bakımdan ibret alınacak bir örnektir.

H- BURJUVA SOSYALİZMİ ve

PRAGMATİK GERÇEKÇİLİK

Kapitalist sınıfı Türkiye'de birkaç yüzyıl boyu sosyal hareketlerin kaçınılmaz öncüsü oldu. Birinci Kuvayimilliyeye savaşı ardından Emperyalizme üs olunmasına dek varan gelişim, Türkiye için sosyalizmden başka çıkar yol kalmadığını göze batırdı. Bu şartlar ortasında burjuva sosyalizminin samimi olduğundan kuşkulanmak insafsızlık olur.

Burjuva Sosyalizmi ne sosyalizm üzerinde, ne Marksizm üzerinde, ne Diyalektik Maddecilik üzerinde tartışmayı sevmiyor. Bütünüyle modern sosyalizme karşı saygı besliyor. Buna karşılık kendisine her yaptığında saygı gösterilmesini istiyor.

Türkiye'nin modern kapitalist sınıfı Birinci Kuvayimilliyecilikte ÖNCÜ rolünü unutamamıştır. Bu öncülüğün kendisine verdiği iyi anılar, güzel duygular ve tatlı umutlar onu tiryaki etmiştir. Onun öncülük dileğini pratik açıdan onaylamak, hatta teşvik etmek doğru olur. Bu gereği her Proleter Sosyalisti, bilince çıkarmak zorundadır. Ve bilince çıkan her olay, en az zararlı sayılabilir. O zaman prensipte pazarlık biter, taktikte esneklik başlar.

Her burjuva anadan doğma PRAGMATİK'tir. Proletarya Sosyalizmi elbette Amerikan pragmatizmini TARİHCİL MADDECİLİĞİN yerine geçiremez. Burjuva sosyalizmi için iş bunun tersidir. Hiçbir burjuva; bugünden yarına daha kılını kıpırdatırken pratik bir YARARLILIĞI eliyle tutmaz, yahut tutacağına inanmazsa, adımını atmaz. Ve sosyalizmden cayabilir.

O zaman şöyle bir paradoksla karşılaşıyoruz: İKİNCİ KUVAYİ MİLLİYE SAVAŞI alanında dahi burjuva sosyalizmi rakipsiz öncü olmak isteyecektir ve istiyor. Bu isteğinden ötürü kendisi ancak öğünebilir. Durum gerçekliğe de uygundur. Türkiye'de egemen olan FİNANS-KAPİTAL ZÜMRESİ ile TEFECİ-BEZİRGAN SINIFI proletarya sosyalizmine değil ancak burjuva sosyalizmine göz yumabilir. Finans-Kapital çetesi yalnız burjuva saydığı kimselerin sosyalizmine daha az korku ile bakabilir ve daha az baskı yapmaya kalkar.

Türkiye'de BURJUVA SOSYALİZM'ni; emperyalizme ve Tefeci-Bezirgan sınıfına karşı mızrak uçu gibi kullanmak bir çok kuvvet israflarını önleyebilir. Bu bakımdan bütün devrimci güçler burjuva sosyalizmini belirli dönemece dek "ÖNCÜ" olarak tutmakta büyük bir sakınca görmeyebilirler. Yeter ki ne dediklerini ve ne yaptıklarını bilsinler ve bilince çıkarabilsinler.

Yığınlarla ilişki bakımından burjuva sosyalizminin bir de "GERÇEKÇİLİĞİ" vardır. Halkımız 7 bin yıllık Tefeci-Bezirgan sistemiyle koyun sürüsüne çevrilmiştir. Bir koyun nasıl çoban ve köpekleri olmadan yaşayamayacağını içgüdüyle benimsiyorsa, tıpkı öyle, Türkiye halkından tek tek ele alınacak işçi, köylü ve esnaf, dolayısıyla de her aydın ona alışmıştır. Kendisini arada kaval maval çalarak, kimi sopalayarak ve sık sık köpeklerini üzerine saldırtarak idare edecek olanı arıyor gibidir. Bu içgüdüye göre "DEVLETÇİ" çoban başa geçmedikçe birşeylerin olamayacağına inanılmıştır. Şimdiye dek izlenen denemeler onu ispatlamıştır. TİP gibi örgütlerde kimi güdücülerin inanılmaz davranışları, bu açıkça itiraf edilemeyen iç anlayıştan kaynak alır.

İşte "ESKİ" sosyalistlerin denemeleri ortadadır. Onlar işçilerinkinden bozuk madde şartları altında işçi uğruna işkencelere ve ölümlere katlanarak savaşmadılar mı? Sonuç ne oldu? Bir gün ansızın ortaya çıkan "YENİ" sosyalistlerce bile taşa tutulmaktan kurtulamadılar.

Taşlıyanların veya taşlananların haklı yahut haksız oldukları ayrı konudur. Taşa tutulma bir gerçekliktir. Bu gerçekliği seyreden köylülerle esnafıya hiçbir şey denilemez. İşçiler ise: İçleri yana yana taşlıyanların patentini altında kuzulaşmışlardır. Oldu bittiyi "şimdilik" kaydıyla kabul ediyorlar. Biliyorlar ki, sahneyi burjuva sosyalizmi kaplamıştır. Ama sürüyü sürüden biri gibi davranan "eski" sosyalistler bugün güdemiyor. Bir "sosyalist efendi", bir çoban sosyalist gerekiyordu.

Aydınlar, ezeli Kapıkulu içgüdüündedirler. Taşlananları "Efendi" olmayı bilmedikleri için güçsüz ve haksız çıkaracak "bilimcil-politik-kültürel-moral" ve ilh. gerekçeler arayıp ince eleyerek sık dokuyorlar. Böylece, halka sürü diye bakmaktan ve sopalı çoban metoduna köpeklik etmekten daha "akıllıca" ve karlıca siyaset yapılamıyacağına can ve yürekten inanıyorlar.

Alçak gönüllükte yerle bir olan "Eski" sosyalistlere karşı, kimi yeni sosyalistlerin transandantal çalım ve pozları başka türlü güç izah edilebilir. Kendi açılarından yenilerin bu "samimiyet"lerine hak vermemek elden gelemez. Hiç değilse derleyip toplayıcı oldukları sürece ve kesin proleter tepkisi ile karşılaşınca dek, Burjuva Sosyalizmi "efelenmekte" gereksiz kalmıyacaktır.

I- BAŞKASINA ÇUVALDIZ KENDİNE İĞNE

Dünyanın belki başka hiç bir ülkesinde sosyalizm tartışmalarına o çeşit pragmatizm sorunları girmemiştir. Girmemiş diye olayları atlıyamayız. O "gerçeklik" bütün kısa vadeli düşünce ve davranışları kendi "TAKTİK"lerinde sık sık ödülleri. Buna, bir yüce Devrim ülkesinin diliyle dillenenek "TAKTİKA" adını veren nice örnekler gelmiş geçmiştir. Bunlar, karşı cephenin maaşlı katlarına "yükseldikten" sonra bile maskelerini indirmemişlerdir.

Ancak, burada, başkalarının gözündeki çöpü alırken, insan kendi mertliğini görmezlikten gelmemelidir. Kısa vade "TAKTİKA"lar, "eski" sosyalistler arasında dahi benzer sonuçlarla taçlanmamış değildir. Adları lazım değil, gizli polis dosyalarında ayrıntılı düşünce ve davranışları saklıdır. İttihatçılar, iktidara gelir gelmez, Abdülhamidle verilmiş bütün hafife jurnallarını, resmen hiç kimseciklere okutmaksızın, Beyazıt Meydanında yaktırdılar. Türkiye öyle bir "karda gezip, izini belli etmeyenler" ülkesidir. İnşallah sosyalistler, bir gün iktidara gelirlerse, o sınanmış yerli malı usulü bir daha denemezler. Gelecek kuşaklar epey "Çalgılı İbret" seyredeler.

Ne "Eski" kahramanlar gördük. Tatlı "CAN"ları sıkıya girince "gerçekçi" davranmışlardır. Kimi, "Proletaryaya adanmış hayatlarını" kurtarmak üzere öz arkadaşlarına suç sıçratarak - TİP'in ünlendirdiği- "Dar geçit"ten sapa sağlam geçeceklerini ummuşlar, ucuz kurtulamadıklarını iş işten geçer geçmez anlamışlardır. Kimi, başı dururken kuyruğu ile suya dalan şaşkın ördek gibi, yaranacağız diye, esmayı hem kendileri üzerine, hem yüzlerce masum insan üzerine yıldırımlar düşürerek çekmişlerdir. Daha şimdiden, İttihatçı usulü "Jurnalleri yakma" sevdasıyla edebi ve siyasi ne romantizmler çıkarılmıyor, basılıp satılarak ne karlar edilmiyor?

Devrimci savaş lugatında "Provokasyon" adını alan o çeşit "eylem"lerin ürkek tayları, hem suçlu hem güçlü olmakta gecikmediler. Hele ilk fırsatta yeryüzünün tartışmasız sosyalist ortamına beklenen "Kahraman" pozuyla "Göçmen" olur olmaz, bütün günahlarından "PİYR'Ü PAK" edilmek için, neredeyse kurbanları bir daha ateşe atıldılar. Çünkü pek az kimse, kendinde ondan daha başka türlü davranma ve düşünme eğilimi buluyordu. Ve bu kadarı, yalnız klasik Burjuva Sosyalizmi de değil, ayrıca Babil artığı Antika Kapıkulluğu cevherine bağlanabilirdi.

Sonuç nereye vardı? Kısa vadeli "TAKTİKA" açışı ortada. "Balkanlarda bir tane", yahut "Dünya çapında büyük" yalancı pehlivanlar, Türkiye sınıflar boğuşunda "TAKTİKA BİLMİYEN" eski sosyalist kıyım kıyım doğrandıkça, Sosyalizm Cennetinin Kevser şarabından ırmaklar akan yeşillikli paluze duvarlı köşklerinde "ÖTER ALLAH DEYU DEYU!" bülbüller gibi keskin sosyalizm şakıdılar. Onları pek iyi tanıyanlara karşı bile önce "TEHLİKELİ ŞÖVALYE", sonra "Vazgeçilemez ve SAKINILAMAZ" lider kesilme ateşli hastalığına tutuldular.

"MAKSAT" ne idi? Her çağda "Milletvekili- Senatör" olmayı beceren bir ulu kişinin, söz dinlemez işçi akrabasına dediği gibi: "Siyasette balık gibi olacaksın! Dalga nereden çarparsa, öbür yana kaykılıp, dümeninde yan geleceksin!" Maksat, her ne olursa olsun "BAŞ OLMAK" değil mi?

Siz muharebede ölen bir askerin "Mareşal" olduğunu gördünüz mü? Belki mezarı bile belli değil; adını etini kargalar yemiştir. Yaşayacaksınız, gözüm, başkalarını öldürüp onların omuzlarına basa basa yükseleceksin. Davranışını yakından görenler, yaptığında epey kalleslik, hayli tabansızlık bulsalar bile; ölümler konuşmazlar. Az ötedekilere: "Külahını kurtaran kaptandır". Şarktır bu; kim kime? Eloğlu ne yapmış, yapmış "üste" gelmiştir ya. Altta kalanın canı çıkmışsa, kabahat kendisinde. Ölümlerle bir iş yapılamıyacağına göre; savaş

sonunda ancak ayakta kalabilene "Başkomandanlık" rütbesi ve "Mareşallık" esas verilebilir. Başka türlü olamayacağı için kalleşlik "KURNAZLIK" yerine geçer, tabansızlık çabaya süreklilik getirmiş sayılır.

"Sosyalist ahlak", yahut "insancıl namus" mu? Kısa vade "Gerçeklik" önünde yenilenlerin ahlakı ve namusu aranır. "Küçükburjuva" alışkanlıklarını bırak. Gömülenler tanıklık edemezler. Düşman, enayi değil gizli dosyasını yaysın. Tarihi dosyalar ele geçse "BEYAZIT MEYDANI" ne güne duruyor? Buna karşılık, ŞARK aydını demişler ona. "LALE"yi, isterse bir soylu çiçek, dilerse boyuna takılmış kızgın demir anlamına çekiverir. Sen Edebiyata, Şiire, Müziğe, Tiyatroya, Romana davula zurnaya bak. Babasını satmaya "Evrensel deha" ihanete "TAKTİK inceliği" denilir. Kağıt bu: Üzerine yazılanı "almam" diyebilir mi? Üstelik, Sümer Medeniyeti batmış", Gılgamış Destanı kalmıştır. Prensip savaşı unutulur: Edebiyatı, kuşaktan kuşağa masallaşır.

Demek, Antika soylu Burjuva Sosyalizmi dünkü, bugünkü değil. Kimi batağın içinde solucan, kimi gizli servislerin gölgesinde "Devlet kuşu", kimi, "Viran olası hanede evlat'ü iyal var!" siperinde "Tarikat" müridi veya şeyhi. Kimi yabancı ülkelerde "Vatan aşkını" ezip ezip suyunu içen Peygamber. Kimi Anayurdun kapı arkasında baltayı bulunca, kutupları keşfetmiş "Tatsız-tuzsuz Deli Bekir." Kimi, bilinen eşegi alafranga boyalarla telliye pulluya babasına satmaya çalışan Kayserili.

Niçin, iğri oturup, doğruyu söylemiyelim? Bu toprak düşünür yetiştirmez: "Bir ben müstesna" havası; "Bilim adamı", yahut "Büyük cengaver" ecnebi vizesi almamışsa, kabul edilemez, suyu, yeni midir? "Yeni" sosyalistler o katakombların arasından güneşe çıktılar. Sonra, eski "gerçeklikler"; hep bozgun. Doğru dürüst ne maaş, ne rütbe. Böyles hortlaklar, kabuslar değil mi, Türkiye'de sosyalizmi kırk yıl geciktiren ve işçi sınıfı hareketinin canına okuyan? Bunlara soluk aldirtmamalı. Hele enayilikleri hiç benimsenebilir mi?

Onun için, kimi "yeni" sosyalistleri pek yadırgamamalı. Bu eğilim, sınıf ve tarih köklerinden geldiği ölçüde dayanıklı. Kısa vadeli "Gerçekçilik"ten her sosyalistin uzak düşmesini beklemek "AKILCIL" olamaz. Eskiler de, Yeniler de bunu anlamalıdır ve anlıyorlardır. İklim açıkgöz yetiştiriyor. Açıkgözün eskisi gibi yenisi de bulunacaktır. Yenilerinin, eski açıkgözlerden daha az açıkgöz olmalarını dilemek insafsızlık olur. Proletarya Sosyalizmi işçi sınıfının eline geçip gelişinceye dek, Küçükburjuva ve Burjuva Sosyalizmi açıkgözlüğünü sekterliği ile yarıştıracaktır.

O da onun görevi. Proletarya Sosyalizminin görevi de: "Düşünce ve Davranışı" Mihenk Taşı tutmak, ne "Eski", ne "Yeni" sosyalistleri (sırf "yeni" yahut "eski" oldukları için) toptan bir torbaya doldurmamaktır. Halkımızın: "Eskiye itibar olsa, Bitpazarına nur yağardı" sözü kadar, "Yeni Memmed Ağa kesesini düşünür" şarkısı da yerinde söylenmelidir ve söylenecektir. Kimsenin kara gözleri için, gözyaşına bakmamalıdır. Ona göre, Sosyalizmin düşünce ve davranışında herkes hizaya gelmelidir. Çünkü kişi TAPINCI ile kişi SAPINCI, bir madalyanın iki yüzüdür.

(AYDINLIK Sayı 5, Mart 1969, s. 369-385)

İŞVEREN SOSYALİZMİ

İŞÇİ SOSYALİZMİ

Türkiye'de sosyalizmin aktüel iki konusu var:

- 1) Bilinç,
- 2) Teşkilat...

Bilinç konusu daha çok teorik açıdan, teşkilat konusu daha çok pratik açıdan önemlidir. Teorik bilinç denildi mi, bunun şimdiki anlamı Teoride BURJUVA SOSYALİZMİ'ni bilince çıkarmaktır. Pratik teşkilat denildi mi, bunun şimdiki anlamı En somut biçimleriyle ve parolalarıyla TÜRKİYE HALKINI TEŞKİLATLANDIRMAK'tır.

İlkin: BURJUVA SOSYALİZMİNİ BİLİNCE ÇIKARMAK üzerinde duralım.

Bugün Türkiye'de kapitalist sınıfı nasıl egemense, tıpkı öyle, egemen bir burjuva sosyalizmi yaratılmaktadır. Bu burjuva sosyalizmini bilince çıkarmak yapılacak ilk görevdir. Burjuva sosyalizmini bilince çıkarmak deyince, akla gelenler: Burjuva sosyalizmi karşısında takınılacak davranış, burjuva sosyalizminin olumlu olumsuz yanları, bu yanlara göre gerekli taktik özellikler ve en sonunda proletarya sosyalizminin üstün çıkarılması gibi konular önümüze çıkıyor. Bunlara bir kaç sözle değelim.

A-BURJUVA SOSYALİZMİNE

EVET Mİ? HAYIR MI?

Türkiye'de BURJUVA SOSYALİZMİ'nin doğurtulmuş ve büyütülmüş olmasından daha olağan bir sonuç düşünülemez. Öyle bir sosyalizmin "BAŞARILI" olması ne demektir?

Halkın ve işçi sınıfının Finans-Kapital işkencesinden kurtulması bir manivela ister. Bir ülkede ve dünyada yaşayan insanların bin türlü oyuna ve ölüme getirilip harcanmalarından yakalarını sıyrabilmeleri ancak GERÇEK SOSYALİZM yoluyla olur. Bu uğurda her güçlüğe sabırla ve bilinçle baş koyanlar nasıl düşünecekler ve nasıl davranacaklardır?

Finans-Kapital zümresi Türkiye'de bile bir burjuva sosyalizmine olsun hak tanımak zorunda kaldı. Özellikle 27 Mayıs'tan sonra bu zümre iki elin parmaklarıyla sayılacak kadar az ve bir yüzük taşı kadar apaçık ortada kalınca, sanki kendi kendisinden korktu ve millet içinde kendisini bir eriyik olarak gözden kaçırmak ve böylece geniş yığınları kendi yörüngesine oturtmak istedi. O zaman son kertede "tarafsız" ve serinkanlıca altruist* davranmak gereğini duydu. Finans-Kapital öyle çok "DEMOKRATİK" idi ki, Türkiye'de sosyalizme bile yer bırakıyor idi. İkinci Cihan Savaşında faşizmin bir an katastrofa uğraması, gaalip emperyalistleri son derece toleranslı olmaya sürükledi. Ve böylece sosyalizm en geri sömürgelere dek bir çeşit "meşruluk" kazandı.

Bu durumda ne yapılacaktı? Başlıca iki zıt eğilim görüldü:

1- Burjuva sosyalizmine "ne nimet" diyerek dört elle sarılmak. Her ne pahasına olursa olsun "hiç yoktan iyi" demek. "bu kadcarcığını bari" savunmak. Yüksek göklerden her ne yağarsa yercil kucak açmak. Alkış tutmak.

2- Tersine, burjuva sosyalizmi madem ki "yukarıdan" geliyor, onu hiçe saymak. Yeryüzünün en hinoğluhin canavarı olan Finans-Kapitalin "habis ruhu" diye yalnız kötölemek. Bu yeni oyuna düşmemek için yatıp kalkıp burjuva sosyalizmine ana avrat söğmek.

Bu iki yoldan hangisi tutulacaktı? Soruyu daha net koyar koymaz, hangi "MANTIK" ile düşünüp davrandığımız bir yol daha önümüze çıkmamazlık edemez. Aristo'dan beri

alıştığımız Mantık bellidir. “YA EVET, YA HAYIR BİR ÜÇÜNCÜSÜ OLAMAZ” Böyle metafizik BURJUVA mantığına uyarsak mesele çok basittir. Yapılacak iş her küçükburjuva “MÜTTEFEKKİR* VE MÜNEVVER* İNSANLIK”ın doğuştan bayıldığı çok “YALINKAT” biçimlere girer.

Türkiye'deki burjuva sosyalizmine ya “EVET!” deriz. Gününü gün eden bir “gerçekçi” alçakgönüllülüğü ile “AĞIR DELİKANLI” pozunu takınırız. Baş ağır, kulak ağır, zamanı gelince şahlanmak üzere köşemize çekiliriz. Yamyassı bir "VİCDAN HUZURU" içine gömülürüz. O zaman sosyalizmin "hot sosyete"si içinde en kodaman kapitalistler için bile "SAYGIDEĞERLEŞİRİZ". Evliyalara gibi sosyal madde ötelere çıkarız. Buda yolunda Nirvana'ya kavuşuruz. Yok oluruz.

Yahut tersine döneriz. Türkiye'nin her burjuva sosyalizmi gösterisine top gibi patlıyan keskin bir "HAYIR!" çekeriz. Böyle bir sosyalizmi görmeye, hatta içitmeye dayanamayız. Bulduğumuz yerde bir kaşık suyla boğacağımıza inanırız. Bu hırs altında "İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ BİLİNCİ" adına göstereceğimiz negativizmus (olumsuzculuk) ile "VAZİFEMİZİ YAPMIŞ" sayılırız. Artık İsa'yı Çarınca gerilmeye gönderen Roma Valisi Pons Pilat yeteneğiyle "ELLERİMİZİ YIKARIZ". Böylece yeniden ve ters yoldan iyi saatte olsunlara karışırız, "sırta kadem basıp" gene yok oluruz.

Karşımızdakilerin pek istedikleri de budur: Burjuva sosyalizminin "RAHAT" bırakılmasıdır. Burjuva sosyalizmi en çok öyle metafizik mutlaklık taşıyan birer "Evet" ve "Hayır" önünde keyiflenir. Evet diyenler kendi kendilerini inkar etmişlerdir. Hayır diyenler burjuva sosyalizmini inkar gösterisi altında savaştan caymışlardır. Bu iki "çekimserlik"ten karşımızdakiler çok yararlanırlar.

"Evet" diyenler: Tatlı canlarını savunmuşlardır. Burjuva sosyalizminin onlara ihtiyacı yoktur. Burjuva sosyalizminin arkasında dayısı Finans-Kapital vardır ve herşeyi yeterce destekler. Başkasına hacet kalmaz.

Asıl "Hayır" diyenler: Burjuva sosyalizminin midisini kamçılayan acı nesnelere gibi iştihasını kabartır. "Bakın bizde ne cevherler var" demeye getirir. Meyvasız ağaç olsaydı, burjuva sosyalizminin üzerine taş atılır mıydı?

Her iki durumda da burjuva sosyalizmi bir oportünizm kal'ası olarak ayakta kalır. Ne içinden, ne dışından yıkılamaz. Mensup olduğu burjuva "BOZUK DÜZENİ"ni sonuna dek, kimi çelebice, kimi afonklar geçirerek habire "ELEŞTİRİR"; yani, eleştiri adı altında, ters yoldan burjuva sosyalizmini savunmakta ağır topçu rolünü oynar.

Örneği bütün dünya sosyalist partilerinde çok görüldü. Hala her gün çeşit çeşit mostralıkları ayağımıza takılır durur. Ancak olayların en belirli ve kesin sonuçlu türleri Çarlık Rusyasında geçti.

"Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi" daha doğarken, "MARKSİST" platformun üzerine dayandı. Çarlık gizli polisi Okhrana o günler anarşist (nihilist) küçükburjuva suikastlarından bunalmıştı. O durumda Marksistler, en başta Lenin, "Urudoviki" denilen küçükburjuva terörcülerine karşı teorik ve çok şiddetli eleştiriler yaptılar. Böylece, Marksizm yasak olduğu halde, Çar polisi Marksistlerin anarşistleri baltalayışlarına bayağı (tolerans) gösterdi.

O yüzden İşçi Partisi içinde "Ekonomizm" adını alan ve siyasi savaşı önemsemeyen, sonra "LEGAL MARKSİZM" adını alan ve yalnız burjuva sosyalizmini bütün imtiyazlarıyla savunan akıllılar çıktı.

1905 Devrimi bütün hesapları altüst etti. O zaman RSD İşçi Partisi içinde ideolojik geçinen BURJUVA SOSYALİSTLERİ sağduyularını kullandılar. Plekhanov, Martov öncülüğünde

"YIĞINLAR DEVRİME GİRİŞMEMELİYDİLER" gibi ihtiyatlılık ve akıllılık gösterilerinde bulundular. Bunlara bakılsa Tarih açığızlere sormadan adım atmıyacaktı. Bunlar MENŞEVİKLER adını aldılar.

Ortada teori açısından iki uç çaprazlık belirdi. Bunlardan bir "KUYRUKÇULAR" (Kvostii) vardı. Onlar burjuva liberalizminin kuyruğunda gideceklerdi. Bir de "ÜLTİMATOMCULUK" vardı. Bunlar, "Uzlaşma yok" parolasıyla Parlamantarizmi hiçe sayıyorlardı. Halkı burjuva sosyalizminden yararlanma işinde yetersiz ve yoksul bırakıyorlardı.

Gerçek sosyalizm ne kuyrukçulara "yeşil ışık" tuttu, ne ultiatomcuları ciddiye aldı. Burjuva sosyalizmi önünde işçi sınıfının şaşmaz mantığı DİYALEKTİK MATERYALİZM idi. Bu metod her iki uç düşünce ve davranışları iterek, kendi yolunda yürüdü.

B- YALNIZ BURJUVA SOSYALİZMİ HAKLIDIR

Bugün ortalıkta yaygın olarak bütün küçükburjuva "sağduyu"larına kendisini dayatmış bulunan iki kanı var. Bu iki kanıyı daha önce şu iki başlıkla özetledik:

1- "YALNIZ BURJUVA SOSYALİZMİ ÖNCÜ OLABİLİR."

2- "PROLETARYA SOSYALİZMİ YENİLGİ ENAYİLİĞİDİR."

Burjuva sosyalizminin soyut SÖZLERİNİ bir yana bırakalım. O sözler dünyanın en kemiksiz diliyle söylenmişlerdir. İstenildiği yana, istenildiği kadar çekilip uzatılabilir. Söz olarak bunlarla uğraşmak kadar boş ve anlamsız çaba olamaz.

Burjuva sosyalizminin sözlerini bırakıp som YAPTIKLARINI ele almak ilginç olur. Bu yapılar, aydınlardan ve tecrübesiz gençlerden başlayarak, esnaflara ve fırsat buldukça köylülere, işçilere doğru uzanan etkilerdir. Bütün bu etkilerin hepsi birden hep yukarıda özetlenen iki olayı ıspatlamakla geçiyor.

Burjuva sosyalizmi bu düşünce ve davranışlarında haklı mıdır, değil midir?

Verilecek karşılığı soyut TARİF ve TANIMLAMALARDA aramıyalım. Somut PROSE (vetire: süreç: gidiş) içinde bulabiliriz.

İlkin burjuva sosyalizmi öyle düşünüp davranmakta haklıdır. Ancak bir soru şart olur: Nerede ve ne zaman burjuva sosyalizmi haklıdır?

1- KAPİTALİZM çerçevesi içinde haklıdır.

2- Kapitalist sınıfı iktidarda kaldığı SÜRECE haklıdır.

Gizli polisinden yabancı casus teşkilatlarına dek her güç kapitalizm ilişkileri ortasında proleter sosyalizmi yerine burjuva sosyalizmini üst getirmeye çabalar. Şirket sermayeleri kadar büyük, kapitalizmin maddi manevi silahları kadar güçlü, emperyalizm iktidarı kadar aktüel olan bu çaba ister istemez bütün akan suları durdurur.

Kapitalizmin gerçekliği böyle iken, bütün o akıntılara karşı kürek çekmek nedir? diye sorulunca, verilecek karşılık kendiliğinden şöyle olur: "ENAYİLİKTİR", yahut "BUDALALIKTIR" ve ilh.. Kapitalist sınıfı iktidarda kaldığı sürece, gerek feodal kafa için, gerek kapitalist bireyciliği için ülkücülük enayilik olarak kalacaktır.

Çünkü proletarya sosyalizmi her gün dört bir yandan binbir açık yumruk yiyecektir, binbir gizli suikasta uğratılacaktır. Ne yapılacak yapılacaktır, proletarya sosyalistlerinin çanlarına boyuna ot tıkanacaktır. Kapitalizm STATÜKOSU açısından başka türlü aklı bile getirilemez.

Böylesine körü körüne, parmağım gözüne bir olay, bir "GERÇEKLİK" değil midir? Evet, gerçekliktir. Ona bundan yüz küsur yıl önce Karl Marks "REAL POLİTİKER"lik adını vermiştir. Türkçesi, sözü sözüne tercüme edilirse, "gerçek politikacılık" diye çevrilebilir. Ancak ne Marks, ne Engels öyle bir "real politiker" olmadılar ve "real politiker"liği bütün ömürleri boyunca ellerinin tersiyle tiksinererek itelediler.

Böyle bir durum önünde "real politiker"liğe karşı direnenleri burjuva sosyalizmi daha az küçümsemez. Onlara eziyet çekmekten zevk duyan hasta mazohistler damgasını vurur. Bile bile kendilerini ateşe atan enayiler gözüyle bakar. Çünkü "real politiker"lik gibi şanlı şerefli, yağlı çıkarlı kolay yol dururken, o inatçı kimseler direnmişlerdir. Onların kafa tutuşlarını kafasız-lıklarından başka şeye bağlamak mantığa sığmaz. Proleter sosyalistlerinin düşündükleri ve yaptıkları saçma mantıksızlıktan başka türlü "tarif" edilemez. Yeni deyimle "tanımlanamaz".

Ne var ki, o bir anlık açık gözce "TANIMLAMAYI" tarihcil gerçekliğin akışı içinde bir gelişim olarak ele aldık mı, kazın ayağı değişmeye başlar. Bir kere "real politiker"lik kavrayışı kapitalizmin daha emperyalist iktidarı ile birlikte sarsılmaya başlar. Emperyalizm süresince bir alışkanlık olarak güdülürken bile, ikircilikle karşılanmaya başlar. Burjuva sosyalizmi bir şeye dikkat eder. Kapitalizm gidişi birçok kişilerin en iyi proleter sosyalistlerinin teker teker başlarını yiyor mu, yemiyor mu?

Yiyor. Ancak o gidiş aynı zamanda hiç durmaksızın kapitalizmin de başını yeyip kemirmektedir. Bu olay önünde bile burjuva sosyalizmi kurnazca göz kırıp şöyle düşünür:

"Eyi ya, biz de kapitalizmin bittiği günü bekliyoruz. Kapitalizm tükendi mi, sırtımızda yumurta küfesi yok; proletarya sosyalizmine dönüveririz. Dönünce ablar, döner dolablar. Ve ilh.."

"TAKTİK YAPTIKDI" yahut "İNKARIN İNKARI" yolundan diyalektiği uyguluyoruz deniliyor ve denilecek. Burjuva sosyalistleri gerçekten de hatta proletarya sosyalizminin en çetin proletarya diktatörlüğü çağlarına bile kolayca uymuşlardır.

"Ar değil, kar" dünyası mı? Burjuva sosyalizmi burada da söyleyecek söz bulur. "Maksizm, küçükburjuva ahlakçılığı" değildir der. Ve böylece "enayilik" yani sürünmek ve yenilgi bir yol daha kapitalizm çağında proletarya sosyalizmine inananlara düşmüş sayılabilir.

C- YALNIZ BURJUVA SOSYALİZMİ HAKSIZDIR

Meseleyi bir de insanlık tarihinin bütünü içinde değerlendirmeye çalışalım. Eğer kapitalizmde "enayi" sayılan ama "gerçekten" var olan proletarya sosyalistleri bulunmasaydı, işler nereye varırdı? Herkes "EYYAM EFENDİSİ" olup "kurda kul" kesilseydi ve "KURTLARLA ULUSAYDI" ne olurdu?

Toplumun bütün devrimleri gibi SOSYAL DEVRİM de aktif olarak insancıl GELENEK-GÖRENEK üretici gücüyle, insancıl KOLLEKTİF AKSİYON üretici gücünün ürünüdür. İster istemez PASİF olan teknik ve coğrafya üretici güçleri DETERMİNE eder. Belirlendirir. Bununla birlikte, karşılıklı olarak insancıl üretici güçler de teknik ve coğrafya üretici güçlerini REALİZE ederler, gerçekleştirirler. Burada tarihin kaçınılmaz diyalektiği bir daha ağır basar. Teknik ve coğrafya kadar duygusuz, maddecil, kahredici üretici güçler insancıl üretici güçleri determine ettiği için: PROLETARYA SOSYALİSTLERİ denilen insanlar var olmuşlardır. Yani proletarya sosyalizmi şu veya bu kişinin ütopyası, kuruntusu, uyduruğu değildir. Sosyal ve ekonomik determinizmin ürünüdür.

Bir an için (böyle şey olamazdı ya, netekim olamadı ve olamıyor) proletarya sosyalistlerinin hiç doğmadıklarını farzedelim. Herkes "real politiker" eyyam efendiliği ile gününü gün ediyor. Boyuna alkış ve kazanç toplayan burjuva sosyalisti oluyor, diyelim.

Böyle şey olmadı, olmuyor ve olamayacak. Çünkü, tekrar edelim, herşeyden önce EKONOMİK DETERMİNİZM buna engeldir. Modern toplumda burjuva sosyalizminin tekerine birinci kamayı sokan bu gerçeklik, bu ekonomik determinizmdir. Vardır PROLETARYA SOSYALİSTLERİ. Bu göz göre göre var olan insanları, güçleri ve eğilimleri nasıl yok sayabiliriz? Proletarya nasıl varsa, tıpkı öyle, proleter sosyalizmi var olmak ve gelişmek zorunda kalmıştır. Modern toplumda bu oluş ve gelişim, en önüne geçilmez asıl öz gerçekliktir.

Faşizmin üstün geldiği yerde, onun kuyruk altını yalayan burjuva sosyalistleri kadar, faşizme meydan okuyan protelarya sosyalistleri de yetişmişlerdir. Burjuva sosyalistlerinin işbirlikçiliğe döküldükleri karanlık, kara Finans-Kapital diktası günlerinde, proletarya sosyalistlerinin sesleri duyulmadığı zaman dahi kökleri kazınamamıştır. Tarih gidişi içinde "REAL POLİTİKER"lik gerçekliğini kökünden kazıyan KAÇINILMAZ GERÇEKLİK budur.

Öyle olmasaydı insanlık tarihi 7 bin yıldan beri hep yerinde saymış olurdu. Modern çağa giriş gerisin geriye dönüşe varırdı. Yok öyle bir şeyler. En karanlık ve bilinçsiz Antika tarihte herşeyin yıkıldığı momentler görülmüştür. Bu katastroflara bugün TARİHSEL DEVRİM adını veriyoruz. Ardından ne görüyoruz? Toplumun en çok gerilediği çağda, hiç kimsenin beklemediği eskisinden daha ileri atılışlar hızlanmıştır.

Modern toplumda işler başka türlü yürümedi. Kapitalizmin kendi önderlik ettiği devrime gene kendisi en gerici karşı- devrimler çıkardı. Ardından karşı-devrimin zorbalığı ne denli büyükse en az o denli büyük , keskin ve kesin devrimler patlak verdi. Her karşı-devrim daha bereketli devrimlere kapı açmaktan başka birşeye yaramadı. Hatta İngiltere ile Fransa tarihlerinin birbirlerinden ayırt olunuşları bu noktada toplandı. Fransız toplumunda boyuna en gerici karşı-devrimler kışkırtıldığı için, Fransız sosyal devrimi yeryüzünde "ULU DEVRİM" adını aldı. Ve bütün bu devrimler kendi çağlarında hep kötülenmiş, hakarete, kovuşturmalara, işkencelere uğratılmış ülkücülerle yürüdü.

Burjuva sosyalizminin tekerine sokulan ikinci kama şudur: İnsancıl üretici güçlerden ÜLKÜCÜLÜK yalnız kaçınılmaz olmakla kalmamıştır, kazanılamıyacak kadar da köklü ve güçlü olmuştur. Bir an için herkesin günlük çıkarıcı politika beyefendisi kesildiğini kabul edelim. Sosyal devrim ne olacaktı?

Coğrafyanın dağları, taşları, ulu ulu ağaçları, yahut üretimin orakları, çekiçleri, karasabanları, makineleri, motorları, ordinatorleri, füzeleri, uçakları canlanacaklar mıydı? Başlarını kaldırıp bir gün yeryüzünde kendilerini daha iyi işletebilecek insan düzenini KENDİLİKLERİNDEN mi kuracaklardı?

Böyle bir sorunun gülünçlüğü bile sahteliğini örtbas edemez.

Basit örnekler her gün gözümüz önünde akıyor. En sonucusuna göz atalım. 1960 yılının 27 Mayıs gecesi ne oldu? Türkiye'de Finans-Kapital "şartsız kayıtsız egemen" idi. Bu egemenliğin gittikçe ağırlaşan baskısına karşı direnme nasıl olabilirdi? Bütün alın teriyle yaşayan Türkiye sınıf ve tabakalarında hoşnutsuzluk eğilimi pusuda yatıyordu. Bu eğilim kara yığınların en karanlık ve en ters gösterisiyle, hatta Menderes-Bayar klikinden medet umar duruma düşmüştü. Bu şartlar altında son kerteye gelmiş hoşnutsuzluk, bilinçli yahut bilinçsiz ülkücülerini bulmasaydı, nereye varırdı?

27 Mayıs'ı teşkilatlandıran, yayından boşandıran ülkücü genç askerler, karanlıklar içinden kelleyi koltuğa alıp çıktılar. Bu ülkücüler olmasalardı, Türkiye'nin en büyük zibidi ve züğürt yığınlarında büyüyen hoşnutsuzluk eğilimi Bayar ve Menderes'in kuyruğunu yalamakla kıyamete kadar sürünecek miydi? Görünüş ona benziyordu.

Memlekette geniş çalışan halk yığınlarının hoşnutsuzluk eğilimi ters yolda soysuzlaşıyordu. Bu haliyle o hoşnutsuzluk eğilimi 27 Mayıs devrimini başarılı kılmaya yetebilir miydi? Böyle birşeyi düşünenin bile gülünçlüğü sahteliğini örtbas edemez.

Tarihte bütün GERİCİ diktatörlükler hep ve her zaman yalnız İLERİCİ devrimleri boğmak için ve boğarak azıtmışlardır. Öyle iken, ne Antika toplumun "TARİHCİL DEVRİMLER"i "tekerrür" etmekten geri kalmıştır; ne modern "SOSYAL DEVRİMLER" birer masal olmuşlardır. PROLETARYA SOSYALİZMİ en "İLERİ" ülkelerde, sırf BURJUVA SOSYALİZMİ sayesinde alt edilmiş ve zaman zaman FAŞİZM'in görülmedik gerici diktasıyla kana boğulmuştur ve boğuluyor. Dünyada proletarya sosyalizmi bir var imiş, bir yok imişe döndürülebildi mi?

Çarlık düzeni, Osmanlı saltanatı, Avusturya imparatorluğu, Almanya kayzerliği bir var imiş, bir yok imişe döndüler. Onların yerine geçen cumhuriyetler yaşıyorlar.

Tarihte 7 bin yıllık medeniyetlerin batışları nedendir? O zamanlar toplumda bir DEVRİMCİ BİLİNÇLİ insan kümesi bulunmayışından. Öyle bir devrimci sosyal sınıf toplum içinde teşkilatlanamadığı için, sosyal yıkılışlar birbirlerini kovalamıştı. 500 yıldan beri Modern toplumda bir devrimci küme insan (vaktiyle kapitalist sınıfı, sonra işçi sınıfı) sahneye çıktığı için, Antika toplumun Tarihcil Devrimleri bir daha "Tekerrür" edememiştir.

İnsanlığın görünen tarihi boyunca bütün o geçirilmiş sosyal alt üstlükler hep statükoya karşı çıkmış ülkücü eğilimlerin ve insanların tükenmediğini gösterir. Eyyam efendilerinin, çıkarıcı "real politiker"lerin, egemen oluşları ülkücü gelişimleri şu veya bu biçimde hiçbir zaman engelliyememiştir. Bugün burjuva sosyalizmi ile proletarya sosyalizminden hangisinin haklı ve güçlü çıkacağı bu tarih dersinden kolayca öğrenilebilir.

D- KÜÇÜK SAKINCA, BÜYÜK SAKINCA

Yukarıda şöyle bir söz geçti: "Devrimci güçlerin burjuva sosyalizmini öncü etmelerinde büyük bir sakınca görülmeyebilir." Bu sözün nitelik ve nicelik bakımından özel anlamı açık olmalıdır.

NİTELİK bakımından "öncülük" sözü söylenirken muradedilen anlam, BURJUVA SOSYALİZMİ'nin teorik öncülüğü değil, pratik anlamda BURJUVA SOSYALİSTLERİ'nin davranışlarıdır. Bunda en ufak kuşku beslenemez. O bakımdan burjuva sosyalistlerinin öncülükleri şu veya bu nedenle kabul edildiği zaman dahi, burjuva sosyalizmi ile medeni TEORİK savaş en kıyasıya öz ve biçimlerle yürütülür. Bunda kimsenin alınganlığına yer ve ayrıcalık verilemez.

NİCELİK bakımından burjuva sosyalizminin öncülüğü deyince, muradedilen anlam somut zaman ve mekan şartlarıdır. Burjuva sosyalistlerinin önde gidişleri, kendi çapları gereği ebedi olamaz. Belirli ZAMAN süresi içinde ve belirli ŞARTLAR ortamında sakıncalı olmayabilir. O somut durumlarda bile objektif konu birkaç on bin, hatta yüzbin GERİ İNSAN'ın tepesinde kazaska oynayan üç beş eyyam efendisi gerçek burjuva sosyalistinin işi olamaz. Hele modern çalışan sınıf büyük adam taklidi afur tafur çalımına ve pozuna hiç gelemmez. Nicelik bakımından konu on milyonları, hatta üç milyar insanlığın tümünü hesaba katmayı gerektirir.

Böyle büyük hesaba gidildi mi, ister istemez, konunun niteliği de bambaşkalaşır. Sakınca ile sakıncasızlık birbirine karışır. Devrimci aydın papağanlar tarihin diyalektiğini zamane fırsatçılığının sofizmine çevirmiş olmaktan kurtulmazlar. Başarı kehanetleri burjuva toplumunda KISA ve GELGEÇ zaferciklerle ispat edilemez olur. Geçen yüzyılda bunun binbir örneği görüldü. Hele 20'nci yüzyılın 69'uncu yılında BURJUVA SOSYALİZMİ taktik olarak bile fazla ciddiye alınamaz. Ciddiye almanın tehlikeleri yeryüzünün şu veya bu köşesini yangın yerine çevirip durmaktadır.

Bugün Finans-Kapitalin barutuna çok nem düşmüştür. Açık diktatörlükle sürekli sömürü yürütülemiyor. Musolini'lerin, Hitler'lerin dünya ölçüsünde becerdikleri kanlı serüvenler, yeryü-zünde herşeyden önce kapitalizm için çok pahalıya mal oldu. Proletarya sosyalizminin insanlığı iç çelişkisiz, insancıl düzene götürmesi örnekleriyle aşama yaptı. Bu örnekler önünde Finans-Kapital diktatörlüğü çok dikkatli olmak zorunda kaldı. Burjuva sosyalizminden başka hiçbir şey gerçek sosyalizme karşı hinoğlunince engeller çıkaramıyor. Onun için Amerika Birleşik Devletleri, Güney Amerika diktatörleri aşındılar mı, "sosyalizm" yolunu tutuyor. Uluslararası emperyalist casus teşkilatları radyo antenli "inadına" KESKİN SOSYALİZM'leri besleyip büyütüyor. Bu tutumda Kur'anın dediği gibi, çok "AYET" var; çok belge, çok " ZAMANE ALAMETİ" var.

"- Canım denilecek, ufak tefek sakıncalarına rağmen siz de bugün burjuva sosyalistlerinin hatta "öncülükleri"ne hoşgörür-lükle bakmıyor musunuz? Demek siz de burjuva sosyalizmini dost sayabiliyorsunuz. Bütün dünyayı kendine düşman etmeğe ne hakkınız var?"

Tekrar edelim. Somut olaylar dururken, sırf saf düşünce alanında bu türlü mantık çekişmelerine kaymak kolayca skolastiğe ve sofizme kaçabilir. 700 milyonluk Çin eğer bu türlü skolastikleri ve sofizmleri zamanında kökünden temizlemeseydi, ne olurdu? Çin hala Çan Kay-Şek'lerin izinde, Amerikan emperyalizminin ihtiyat gücü olarak kalırdı.

Gerçekte proletarya sosyalizmi elbet burjuva sosyalizminin ne mutlak anlamıyla DÜŞMANIDIR, ne mutlak anlamıyla DOSTUDUR. Proletarya sosyalizmi diyalektiktir, deyince şunu anlıyoruz:

Burjuva sosyalizmiyle ne yamyassı ve sulu hayran bir DOSTLUK güder, ne hiç bir kompromi tanımayan sonuna dek keskin DÜŞMANLIK güder.

Proletarya sosyalizmi burjuva sosyalizmiyle DOSTLUĞUNU DÖĞÜŞEREK GELİŞTİRİR. Bir tarafın silahını teslim etmesiyle kurulan ilişkiye dostluk değil, KULLUK adı verilir.

Eğer burjuva sosyalistlerinde zerrece akılcıl burjuva realizminin namusu varsa, herşeyi anlamakta güçlük çekmezler. Burjuva sosyalizminin kendisi de DÖĞÜŞKEN DOSTLUĞUN yaratacağı savaşıllı ilişkiden ürkmmez. Tam tersine, insanlık kadar kendisi için de doğuşken dostluğun en iyi çözüm yolu getireceğini kavrar. Modern toplum yüzyılın başından beri doğum sancılılarıyla kıvranıyor. İnsanlar ve milletler arasında birçok gereksiz kan ağlamalar veya kan dökmeler sürüp gidiyor. Bunların kalkması insanlık içinde insan olarak burjuvaları da kayırır. Ve birçok "DOĞUM SANCILARI"nı azaltır.

Demek toplum diyalektiğinde ilkin EN UFAK sayılan sakıncalara bir süre sonra ansızın DEV sakıncalara dönebilir. Bugün burjuva sosyalizminde görülen "UFAK SAKINCALAR"a dokunmazsak, hangi sonuçlarla karşılaşılır? Bir yanda belki burjuva sosyalistlerini daha realist olmağa alıştırmadığımız için, boyuna yanılmaktan ötürü günaha gireriz. Öte yanda proletarya sos-yalizmini ileride önlenemeyecek hayallere kaptırıp boşu boşuna yıprandırır ve yitiririz.

E- PROLETARYA SOSYALİZMİ

NASIL ÜSTÜN GELİR?

Günün küçük sakıncaları nelerdir?

BİRİNCİSİ: İşçi Partisi içinde Burjuva Sosyalizminin ne olduğunu bilmezlikten gelmemektir. Burjuva Sosyalizminin ne olduğunu onun yüzüne karşı söylememek: Proletarya Sosyalizmi kadar burjuva sosyalizminin ta kendisine de kıymak olur.

Burjuva sosyalizmi ile Proletarya Sosyalizmi arasında, gerçekçi gelişimleri değerlendirmek gereklidir. Ancak, bu tolerans gereklidir diye, Proletarya Sosyalizminden biçim oyunları ile kaçakçılık ve kaçamakçılık yapılmasına göz yumulamaz. Burjuva Sosyalizmi ile Proletarya Sosyalizmi arasındaki sınırları bozup karıştırmaya kimsenin hakkı yoktur. O sınırları belirlemek her zamankinden çok bugünün AKTÜALİTESİ 'dir.

Yalnız Burjuva Sosyalizmi ile Proletarya Sosyalizmi arasındaki sınırlar duruca ve kesince belirlendirilirse ve belirlendirildikten sonra: BURJUVA SOSYALİZMİ ile de, KÜÇÜKBURJUVA SOSYALİZMİ ile de, hatta yerine göre DEREBEĞİ SOSYALİZMİ ile de, hatta düpedüz BURJUVA LİBERALİZMİ ile de birlikte yapılacak işler, yürünecek yollar ortaya çıkabilir. Birinci KÜÇÜK SAKINCA bilinçlice önlenabilir.

İKİNCİSİ: İşçi Partisi'ni saran Burjuva Sosyalizmi eleştirilirken, o akıma dört elle ve dört ayakla sarılmış "küçükburjuva" liderlerini alınganlığa, direnmiye, büsbütün domuzlaşmaya itip sürüklenme korkusu, yüzeyde en haklı görünmeye çalışan "SAKINCA" dır.

Bu sakıncayı diline dolayanlar, görünürde en büyük "iyi dilek" ve "sağduyu" ile düşünüp davranmak inancındadırlar. Hep, Burjuva Sosyalizmi ile Proletarya Sosyalizmi arasındaki uçuru-mun derinleşmesinden, ve Finans-Kapitalin bu uçurumu kötülüğüne kullanmasından ürkülmektedir.

Bu "Taktika", hem kısa vadeli, hem gerçekçilik dışıdır. Görüşün kısa vadeli oluşu, tecrübesizliğe ve bilgisizliğe bağışlanabilir. Gerçeğe uymayı, tehlikesini artırır. Tekrar edelim: Burjuva Sosyalizminin liderleri ne "satılık" olmakla, ne "ütopist" olmakla karakterize edilip geçiştirilemez. Satılık adam, kolay maskesini düşürür. Asıl içten, samimi demagoklardır ki, hem kendilerini, hem çevrelerini herkesten iyi aldatabilirler; dolayısı ile de, yapma demagoklardan çok daha aşırı tehlikeli olurlar.

Gerçekte, o liderler ütopist "KÜÇÜK BURJUVA" pek değildirlar: Hayal kurmuyorlar. Elle tutulur, dişe dokunur nesne ve olanaksız adım atmıyorlar. Sırası düştükçe mükemmel (kimi Demirellerden mükemmel) "BURJUVA" maddeciliği ve etkenliği göstermekte kusur etmiyorlar. "Bilimcil Sosyalizm"i dillerine dolayışlarından belli: hiç burunlarından kıl kopartmayılarından belli; onlar, Proletarya Sosyalizmine aman vermemek, mızrağını her ne pahasına olursa olsun çuvala sokmak çabasındadırlar.

Öyle bir "PRENSİP" (onların deyimi ile: "İlke"- "Tilke"), herhangi lider kadrosunca birinci GÖREV gibi benimsenebilir mi? Tecrübesizlik, bilmeyiş akla gelebilir, ya o görev "SOSYALİST DİSİPLİN" perdeli formal gerekçelerle perçinlenmiye girilirse, işin rengi büsbütün değişmez mi? Disiplin burjuva ordusunda da vardır. Hele Faşist örgütlerde alabildiğine yamandır. Oralarda disiplin: "Körükörüne itaat" biçimine sokulmuştur. Nedenleri açıktır. Maksat, aydınlık ve gönüllü bilinç yerine, karanlıktan yararlanmaktır. O kör itaat bile uzun eğitimle otomatlaştırılabilir.

Sosyalist disiplin, herşeyden önce, şu veya bu "önemli" kişinin, altında ne yattığı araştırılmıy emir ve kumandası değil-dir. Düşünceyi davranışla en iyi sentezlerini vardiabilmiş

SINIFLAR GÜREŞİ içinde uzun çıraklık emekleriyle edinilmiş ve bo-yuna gelişen SINIF BİLİNCİ'ne dayanırsa, disiplin sosyalist billurlaşmasına ve çelikleşmesine kavuşur. O zaman bile eskilerin: "İTLAFI HAYVAN BİLA FAİDE" dedikleri (canlıyı yararsızca tepelemek) yolu tutulamaz.

Sosyalizmde durumlar ve tutumlar böylesine açık ve belirli iken, bir örgütte, sistemlice; en tecrübeli proleterleri tökezletmek, en içtenlikçi gençleri ayartmaların, olmamış efsaneler yaratmanın, tutmıyacak masalları yaymanın, deve kinleri gütmelerin yeri ve anlamı nedir?

Hepsi bir yana, ELEŞTİRİ; adı üstünde, bir silahtır. O silahla, maytap oynanmaz; yanlışlar okşanmaz; vurulup öldürülür. Yanlışında aydınlanan kişi, yücelebilir. Yanlış ile kaynaşan, yanlış ile gömülür. Dost eliyle de olsa, yaralanmak her insana acı gelir. Ne var ki, acıya katlanmıyanların, sosyalizmde samimiyetlerine, savaşta dayanıklılıklarına güvenilemez.

"- İşte, öyle ama, gene de Burjuva Sosyalistlerinin üzerlerine varıp onları katırlaştırmamalı." Yahut: "Bırak sarhoşu, kendi yıkılsın" mı?

Bu kanı: "Bırak kuduzu, dilediğini ısırısın" demiye benzer. Önce sosyal sarhoş, sosyal aksionla yıkılır; kendiliğinden yıkılmaz. Sonra, "sarhoş" yalnız kendisi olsa, bırakılır. Üzerlerine yıkılarak yıktığı insanlar da var. Bırakılmaz. Bırakmak, basit sa-lon nezaketi, kişi çelebiliği gösterisi olmaz. Silahını bırakıp, Burjuva Sosyalizmi ile dövüşten kaçmanın en yozlaştırıcı biçimi olur.

Burjuva Sosyalizmi, sakro-sent dokunulmazlıklar sağlayacak. Ülkenin düşünce ve davranış alanında, uydurma katekolliler oynansın diye taş üstünde taş bırakılmıyacak. Halk yığınlarının her girişkinliği, "izinsiz" veya "patentsiz" diye önlenecek. En büyük zafer; yalancı pehlivan pozlarıyla, birkaç yüzünü geçmemek üzere dondurulmuş MÜZMİN oy avcılığında bulunacak. Emperyalizmin ve Finans-Kapitalin Tefeci-Bezirgan sınıfı ile ortaklaşa çizdiği statüko yörüngesine oturtulacak.

Niçin? Hep, tanrılaştırılmış kuklalar üretmek için... Ondan sonra mı, Proletarya Sosyalizmi sırf en doğru yol ve tutum oldu-ğu için, kendiliğinden üstün geliverecek? Hem de yeryüzünün en geri, her zaman Sen-Bartelmi katliamlarına yatkın ülkesinde?

Proletarya sosyalizmi 150 yıldanberi doğum sancılarıyla dünyaya gelmiş. Her yer gibi şu mutsuz toprağa da gelecek. İstemek veya istememek şunun bunun elinde değil. Kişi, zümre, hatta sınıf zılgıtları ve çılgınlıkları üstünden atlayıp, elbet gelecek. Ama, o dokunulmazlıklara dokunmakla gelecek. Halk yığınlarının insiyatiflerini geliştirmekle gelecek. Finans-Kapitalin kokmuş statükoculuğunu temizliyerek gelecek. Kukla-Tanrı Burjuva Sosyalistlerinin iplerini kesmekle, Proletarya Sosyalizmi üstün gelecektir.

Halk alinyazısına boynunu bükmüş, cellatlarına kellesine teslim etmiş mi? İşçi sınıfımız, kabuğuna büzülmüş, bir damla işin, bir lokma ekmeğin bunalımında mı? Biz, bir atmosfer basınç al-tındaki ve ateşin üstündeki suyun 99 derece ısıdayken bile kaynamadığını bilen insanlarız. Kaynamanın, yalnız alttaki ateşle değil, üstteki basınçlada orantılı bulunduğunu anlıyan insanlarız. Bilimcil Sosyalizm, sosyal olayların, tabiat olaylarındaki kadar kişiliğimize saptanmaksızın ele alınmasını öğretmiştir.

Modern Sosyal Güreş, günümüzün dünyasında nasıl gelişiyor? Uzakdoğuda ve Uzakbatıda, inanılmaz olaylar görüyoruz. Büyük yığınların öncüleri, dağda, ormanda "PROLETERLEŞİ-YORLAR". Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı körpe bilinçleri ve çiğ etleri ile çıktıkları gün ne göğüslerinde kalkan, ne ellerinde silah taşıyorlar. Oralarda çırılçıplak askercil savaş yapılıyor. Çin'de, Çihhindi'nde, Cezayir'de, Küba'da, işitmiyen kalmadı: Anti-emperyalist ve anti-feodalist savaşçılar DÜŞMANDAN SİLAH ALARAK güçlendiler. Demek, ateşli silah

gibi şakası olmıyan araçlarla savaş için bile birinci kural bu: Gerekince düşmanından silahını alacaksın.

Türkiyemiz'de öyle bir durum yok. Milletimizin medeni, ülkücü, sosyal ve politik İkinci Kurtuluş Savaşı için BİLİNÇ silahı o metoddan ders çıkarabilir. Proletarya Sosyalizmi İNANÇ ve BİLİNÇ ermeydanında savaşıyor. Bütün toplum içinde olduğu gibi, Burjuva Sosyalizmi ortamında da, ayrıca, kendinden ol-mıyanları kazanmakla görevlidir.

Hakikat bir an unutulamaz. Proletarya sosyalizmi, hele Tür-kiye gibi ülkelerde azınlığın azınlığıdır. Gerçi bu NİTELİK değil, KALİTECE azınlıkta kalma değil; kantitece, sayıca azınlıkta kalmaktır. Gene de proletarya sosyalizmi, gelmiş geçmiş DEMOKRASİLERİN en su katılmamış olduğu için NİCELİK bakımından da millet çoğunluğunu kazanmak zorundadır. Proletarya Sosyalizmi kendi azınlığından ve Finans-Kapitalin düzdüğü şom karantinadan kurtulmalıdır ve kurtulabilir.

Bunu ancak en karşı sayılan cepheden insan kazanmakla başaracaktır. Bu kazanç, durduğu yerde, kendiliğinden gelmez. Kimsenin hatırına toz kondurmamakla ise hiç olmaz. Düşünce ve davranış alanında açıkça, yiğitçe savaşarak elde edilir. Dost, düşman bunu böyle bilmelidir.

Günün Burjuva Sosyalistleri, kıyamete dek Burjuva Sosyalisti olarak mı bırakılacaklardır? Bu kanı "Sol statükoculuk" olurdu. Burjuva Sosyalistleri içinde samimi ve yürekli olanlar çoktur. Onları Proletarya Sosyalizmine kazanmak yalnız dövüşle başarılıdır. İnanç, Ülkü, Düşünce, Davranış savaşlarının harman olmadığı yere şeytan bile uğramaz, değil ki gerçekten burjuva ve küçük-burjuva savaşçıları uğrasın.

Savaş denildi mi, sırf çelebice sözcükler kendiliğinden suya düşer. Güreş için birinci şart elense etmektir. Güreş, yenmek için yapılır. Elense edenler, birbirlerinin sırtlarını yere getirmeyeceklerse, ne zahmet ederler? Danışıklı dövüşün en kalp akça sayıldığı yer sosyal savaş alanıdır. Sosyal ve politik dövüş, horoz dövüşü değildir. Sırtı yere getirmek, karşılıklı ACI GÜÇ kullanmağa dayanır. Yalnız kabadayılıkta değil, politikada dahi, yenmek, yenilmek olağan şeydir. Görünüşte güreşenler kişilerdir. Gerçekte kişilerin yenişleri yahut yenilişleri, her zaman, her yerde; prensiplerin, düşüncelerin, metotların, davranışların yenilip yenişleri olur ve hep öyle olmalıdır.

İnsan, kuralına uygun kavgadan, hele birbirinden korkmamalı, ölse hiç kaçmamalıdır. Korku hiç bir "sadre şifa" vermez. Kaçış; kimseyi kurtarmaz. Tarihte nice uluslar; en kanlı boğazlaşmalar sonucu kaynaşıp kardeşleşmişlerdir. Modern milletlerin hepsi o kaynaşmalardan doğmuşlardır. Modern sosyal ve politik savaş, neden başka türlü olsun? Topluluklar için doğru olan bu kural, kişiler için de doğrudur.

Hele savaş, Sosyalizm gibi modern çağın en kaçınılmaz ortak prensipli eğilimleri arasında olursa, büsbütün verimlileşir. Karşılaşan her tez, antiteziyle anlam kazanır. Çarpışma ne denli yaman olursa, SENTEZ o denli güçlü olur. Başka türlü: Tezsiz, Antitezsiz karşılaşmalardan doğacak SENTEZ, kuruntu ötesinde ne görülmüş, ne işitilmiştir.

Ülkü ve prensip savaşında, kimsenin kaşına, gözüne bakılamaz. Alınmaca, darılmaca yoktur ve olmamalıdır. En çok düşkün olunulan "KİŞİLİK" ve kişi olgunluğu yalnız kıyasıya savaşılarak edinilir ve geliştirilir.

(AYDINLIK, Sayı 8, Haziran 1969, s. 105-116)